

На Ковельщині побили
лопатами військовослужбовців
ТЦК, але покарали також їх
і їхнього керівника

ВОЛИНЬ

№ 34 (16 983) Нас читають із 1939 року!
Середа, 26 серпня 2026 року volyn.com.ua
4 820230 060010 >
t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

■ Незагойна рана «Після загибелі чоловіка син тримає мене на цьому світі, бо тепер я йому і за маму, й за тата»

Лучанка Вікторія Бондарук
уже рік вчиться жити
без коханого Віталія,
який загинув на Харківщині.
У найтяжчі хвилини її тримає
син Михайлик – найдорожча
частинка чоловіка, з яким
вони мріяли прожити все
життя

Катерина ЗУБЧУК

— **Х**тось, може, з цікавості
дивиться, скільки я ношу
чорну хустку, – каже Вік-
торія Бондарук. – Вона, бачте, ще на
мені, хоч уже рік минув із того дня, як
провела свого Вітю в останній земний
путь. Кожна жінка сама вирішує, коли
її скидати. Хоч у принципі ця хустка –

«**Любов не закінчується
там, де закінчується
життя. Вона залишається
у дитині, у світлинах,
у пам'яті – і в серці, яке
все ще чекає.**»

всього лиш символ трауру, скорботи.
А головне те, що в душі болить і болі-
тиме. Та поплачеш – і йдеш далі жити
це життя, бо ж є дитина – частина
твого коханого, її треба піднімати на
ноги. Навіть не уявляю, як би пережи-
ла непоправну втрату, коли б не син.

Щасливі миті родини, війна, меморіальна дошка
й посмертний орден «За мужність» – усе це тепер
найдорожча пам'ять про Віталія Бондарука.

Історія невимовного болю – на с. 6 – 7

■ Герої не вмирають! «У ювілей нашої каплиці була особлива місія – помолитися за всіх захисників!»

Цьогоріч у серпні
виповнилося 10 років,
як у невеликому
селі Скригове
Мар'янівської
територіальної
громади Луцького
району Євгенія та
Михайло Харків
власноруч збудували
біля своєї хати ошатну
капличку і назвали її
на честь величного
свята Трійці. Так
шляхетне подружжя
щиро подякувало
Небу за повернення
додому 53-річного
господаря з АТО

Продовження розповіді – на с. 3 «Ураган» Михайло Харків радів би своїй чудовій родині, якби жив!

■ Зі святом, громадо!

Минуле Нововолинська і Благодатного писали шахтарі та
першобудівники, сьогодення – громада, яка підтримує
Захисників і разом наближає Перемогу. На фото –
міський голова Борис Карпус.

«Віг шахтарських копалень – до незламної громади»

Дорогі друзі! Наприкінці серпня наша велика
родина Нововолинської громади відзначає
два особливих свята – 76-ту річницю
Нововолинська та 70-річний ювілей селища
Благодатне

Ці дати – це важливі сторінки в календарі наших
мешканців. Особливо першобудівників і вете-
ранів праці, які колись приїхали сюди будувати
чудові шахтарські містечка та влаштовувати свої жит-
тя. Ці дні нагадують нам про невтомну працю тих, хто
своїми руками серед волинських лісів і полів зводив
перші будинки та розбудовував вугільні шахти. Все, чим
ми пишаємося сьогодні, створено вашою мозолястою
працею, вашою мудрістю та любов'ю до рідної землі.

Сьогодні ми переживаємо складні часи випробу-
вань. Нововолинськ та Благодатне сьогодні – це тил, де
чекають, допомагають і моляться за наших Захисників і
Захисниць. Ми схилимо голови перед пам'яттю полег-
лих Героїв та дякуємо всім, хто тримає українське небо.

Дорогі мешканці!
Від щирого серця дякую кожному з вас за щоденний
внесок у розвиток громади, за наполегливу працю, за
виховання дітей та за віру в майбутнє.

Бажаю вам і вашим рідним міцного здоров'я, ду-
шевного спокою, затишку в оселях та добра. Нехай у
ваших родинах панує злагода, а найголовніше бажання
кожного з нас – якнайшвидший мир та Перемога Укра-
їни – обов'язково здійсниться!

**Зі святом, рідний Нововолинську! З ювілеєм, Бла-
годатне!**
З повагою та глибокою вдячністю – міський голова
Борис Карпус.

Інтерв'ю з Борисом Карпусем – на с. 5

■ Пульс тижня

На Молитовний сніданок до Луцька приїхали представники США

Напередодні 35-ї річниці Незалежності нашої держави в обласному центрі Волині зібралися люди різних професій, поглядів і життєвих історій, національностей та віросповідань, аби у молитві прохати за мир та щасливе майбутнє України

Віра НАША

На захід під гаслом «Віра. Гідність. Єдність» також завітали представники політичного, державного та громадського секторів Сполучених Штатів Америки. «Ми молимося за тих, хто сьогодні тримає оборону України – за наших захисників і захисниць. За родини, які чекають своїх рідних. За дітей, які мають зростати під мирним небом. За тих, хто не дожив до цього дня, віддавши своє життя за Україну», – звернувся до присутніх т. в. о. начальника ОВА Роман Романюк. Цього року в межах заходу відбувся благодійний збір на підтримку КП «Волинська обласна психіатрична лікарня», яка потребує сучасного діагностичного обладнання. ■

Волинь – серед областей із найбільшою кількістю справ по ухилянтах

Загалом поліція України розслідувала понад 20 тисяч кримінальних проваджень за фактами ухилення від призову, з них понад тисячу – у Волинській області

Ліна ВОГОНЬ

Найбільше таких справ зафіксували у Дніпропетровській, Закарпатській, Волинській, Миколаївській та Одеській областях. Про це заявив т. в. о. голови Національної поліції Максим Цуцкірідзе. За його словами, на Дніпропетровщині розслідують понад 1,9 тисячі таких проваджень, на Закарпатті – близько 1,5 тисячі. Ще понад тисячу справ припадає на Волинську, Миколаївську та Одеську області. Значна кількість проваджень також є у Львівській, Вінницькій, Харківській та Сумській областях. Керівник Нацполіції зазначив, що такі кримінальні провадження є фактично по всій Україні. «Найбільше таких проваджень маємо у великих промислових та прикордонних регіонах», – розповів Цуцкірідзе. ■

Від початку 2026 року на Волині лабораторно підтверджено 15 випадків кліщового вірусного енцефаліту: 14 – у Ковельському районі та 1 – у Луцькому. Для порівняння: торік в області було зареєстровано лише 3 випадки. Тобто цю горіч показник уже зріс у 5 разів.

У Луцькій громаді офіційно підвищили тариф на вивезення сміття. Відтепер для жителів багатоквартирних будинків обласного центру плата за вивезення сміття зросла на 19 грн 23 копійки і становить – 80 грн 39 копійок з людини, для мешканців приватного сектору послуга дорожчала на 18 грн 99 копійок і становить – 81 грн 88 копійок у місяць.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НІКОНЮК)
 - ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
 - ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
 - ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБОВА)
 - ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
 - ✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ О часи, о звичаї!

У Луцьку близько 30 людей напали на авто ТЦК

Кращої картинки для кремлівської пропаганди й не придумаєш: українці проти українців. путін такому може тільки аплодувати.

Двоє військовослужбовців отримали травми, службову машину потрощили, а з салону викрали радіостанцію, бодікамеру та ключі

Василь РОГУЦЬКИЙ

ВІДМОВИВСЯ ПОКАЗАТИ ДОКУМЕНТИ – І ПОЧАВ ТІКАТИ...

Подія трапилася ввечері 20 серпня на вулиці Захисників України в Луцьку. За інформацією Волинського обласного ТЦК та СП, один із чоловіків відмовився надати документи для перевірки та почав тікати у напрямку житлових будинків.

Як розповіла речниця Волинського обласного ТЦК Дар'я Стельмашук, працівники поліції та військовослужбовці ТЦК пішли за ним. Згодом службовий автомобіль зупинився в арці між будинками.

– Після цього до місця події підійшли близько 30 цивільних осіб, які почали чинити фізичний опір працівникам поліції та військовослужбовцям ТЦК, завдаючи ударів руками та невідомими предметами, – повідомила Дар'я Стельмашук.

Унаслідок сутички двоє військовослужбовців ТЦК отримали тілесні ушкодження – численні синці та садна. Значно пошкодили й

службовий автомобіль: у ньому вибили вікна та фари, порізали або пошкодили шини. Крім того, із салону викрали радіостанцію, бодікамеру та ключі від машини.

дини під час воєнного стану. Її очолює народний депутат Олексій Гончаренко.

22 серпня виїзне засідання ТСК відбулося в Луцьку. Під час роботи комісії опрацю-

Частина з групи військовослужбовців ТЦК та СП під час оповіщення була у балаклавах і зайшла на приватну територію.

На місце події викликали слідчо-оперативну групу. Одну з учасниць конфлікту затримали та доставили до районного управління поліції.

СУМНЕ «ЛІДЕРСТВО» ВОЛИНІ

За даними, наведеними у матеріалі, з 2022 року в Україні сталося понад 600 нападів на військовослужбовців ТЦК, із них 38 – на Волині. Більше таких випадків зафіксували лише у Києві – 53, Харківській області – 69 та Дніпропетровській – 45.

Водночас чимало скарг громадян стосуються й дій окремих військовослужбовців ТЦК та СП, яких звинувачують у перевищенні повноважень та порушенні прав людини.

У Верховній Раді діє Тимчасова слідча комісія з питань розслідування можливих порушень законодавства у сфері оборони, антикорупційного законодавства та дотримання прав і свобод лю-

вали близько 30 звернень громадян.

За словами Олексія Гончаренка, майже 90 відсотків скарг стосувалися роботи Ковельського РТЦК та СП. Нардеп закликав керівництво Волинського обласного ТЦК навести лад у Ковелі та заявив, що Волинь є серед областей із найбільшою кількістю скарг на порушення прав людини під час мобілізаційних заходів.

ПОБИЛИ ВІЙСЬКОВИХ ЛОПАТАМИ, АЛЕ ПОКАРАЛИ І ЇХНЬОГО КЕРІВНИКА

Під час виїзного засідання ТСК стало відомо, що керівник Ковельського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки Олександр Левицький отримав догану після конфлікту, який стався 9 червня у селі Вербка Ковельського району.

За даними слідства, місцеві жителі напали на групу оповіщення, використовуючи

лопати, ломы, сокири та ніж. Водночас начальник Волинського обласного ТЦК та СП Роман Немашкало повідомив, що Олександра Левицького притягнули до дисциплінарної відповідальності за неналежний контроль за підлеглими.

Догану також отримав один із військовослужбовців, який під час сутички зазнав тілесних ушкоджень.

У Волинському обласному ТЦК визнали, що частина відповідальності за виникнення конфлікту лежить і на військовослужбовцях групи оповіщення. Зокрема, йшлося про використання балаклав та про те, що вони не переконалися, чи мають право заїжджати на приватну територію.

Один із військових згодом звільнився зі служби за сімейними обставинами, тому притягнути його до дисциплінарної відповідальності вже неможливо.

Інший військовослужбовець – водій автомобіля, який заїхав на приватну територію, – згодом загинув. За словами Романа Немашкала, його смерть не була пов'язана з бойовими діями.

Під час засідання ТСК начальник обласного ТЦК також зазначив, що з восьми військовослужбовців групи оповіщення бойовий досвід мали лише двоє. За його словами, частина військових використовувала балаклави через побоювання за безпеку своїх родин.

Раніше повідомлялося, що двоє чоловіків, затриманих після конфлікту у Вербці, перебували в СІЗО. Народний депутат Олексій Гончаренко вніс за них понад 60 тисяч гривень застави.

НА САМОСУД НІХТО НЕ МАЄ ПРАВА

...Ситуація на Волині дедалі більше нагадує замкнене коло: можливі порушення з боку окремих працівників ТЦК породжують обурення людей, а це обурення часом переростає у протиправне насильство проти військовослужбовців.

Та ні порушення закону з боку ТЦК, якщо вони справді мали місце, ні суспільне невдоволення не можуть виправдовувати побиття, нападів чи самосуду. Так само будь-які дії під час мобілізаційних заходів мають відбуватися винятково в межах закону і з повагою до прав людини. ■

■ Шок

Мати змушувала свою 12-річну доньку жебракувати біля монастиря

Цей кричущий випадок зафіксовано у Володимирському районі

Ігор БУГ

Мати разом із неповнолітньою донькою жебракувала на території Зимненського монастиря, а вдома дитина проживала в небезпечних умовах. За повторне неналежне виконання жіною батьківських обов'язків 22 липня 2026

року. Під час перевірки встановили, що вона залучала малолітню доньку до жебракування. Крім цього, у будинку був безлад, а над ліжком дитини нависала аварійна стеля, що становило загрозу безпеці. Суд призначив жінці штраф у розмірі 1700 гривень. Крім того, вона має сплатити 665,60 гривні судового збору. ■

■ Кримінальне чтиво

Озброївшись розбитою пляшкою, побив трьох чоловіків

У Камінь-Каширському районі слідчі оголосили хуліганові про підозру

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Подія трапилася нещодавно, уночі, на одній із автозаправок селища Любешів. Тут 26-річний

мешканець Камінь-Каширського району вчинив хуліганські дії. Озброївшись розбитою пляшкою, він безпричинно наніс численні удари в голову, обличчя та

тулуб трьом чоловікам. Потерпілі отримали різні травми, одного ушпиталили.

На місце прибула слідчо-оперативна група поліції, зловмисника затримали в порядку ст. 208 КПК України. Слідчі оголосили йому про підозру за ч.4 ст. 296 Кримінального кодексу України. Фігуранту загрожує від 3 до 7 років позбавлення волі. ■

Жителька села Біличі Литовезької громади Вікторія Сливка стала членкинею Національної спілки краєзнавців України. Завдяки її пошуковій роботі було віднайдену нову першу писемну згадку про Біличі, яка на 19 років давніша за дату, що вважалася офіційною раніше. Відтак цього року Біличі відзначили вже 500-річчя.

Герої не вмирають! «У ювілей нашої каплиці була особлива місія – помолитися за всіх захисників!»

Закінчення.
Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Михайло Харків, колишній сільський учитель музики, протягом 15 місяців добровольцем боронив Донбас – Новомихайлівку, Станицю Луганську, Малинове, Тепле... У першому ж бою побратими «перехрестили» новоспеченого бійця з «Баяна» на «Урагана» – за відвагу перед лицем смерті. А про його ненависть до ворогів-москалів серед бійців ходили легенди.

...МІГ ЗРОБИТИ ЩЕ БАГАТО БЕЗКОРИСЛИВИХ СПРАВ

– Нехай капличка служить людям! Нехай кожен перехожий, поглянувши на неї, попросить у Бога здоров'я для себе, а Україні – миру! – сказав десять років тому пан Михайло.

Невдовзі разом із дружиною Євгенією, теж освітянкою, він видав альбом-календар «Я не просто воїн АТО, мої плечі – це щит України...» про учасників бойових дій із рідного села та сусідніх Пильган.

У 2018 році Харків ініціювали створення документального фільму «Я вірю, що закінчиться війна». Втілити задум їм із задоволенням допомогла газета «Волинь».

Пам'ятаєте, шановні читачі, як скромно й гідно Михайло Васильович приймав наш редакційний «Оскар» – «Крилатий плуг», ставши переможцем акції «Людина 2017 року»?

На жаль, Михайло Харків передчасно відійшов у засвіти через важку хворобу. Цього 10 грудня мину п'ять скорботних років, відколи ми прощалися з ним у Скриговому.

«Прощайте, бо я виконав свою місію на землі», – з такими словами він тихо переступив життєву межу.

Нікому не дорікнув. Ні про що не пожалкував. Востаннє усміхнувся своєю доброю усмішкою – і залишився в пам'яті рідних та всіх, хто його знав, людиною неймовірної порядності й мудрості. Болить, бо цей воїн

Родині слугує світлою пам'яттю про найдорожчого чоловіка, батька, дідуся, друга збудована ним каплиця.

світла міг би зробити ще багато-багато добрих справ – безкорисливих, потрібних людям. І ми неодмінно зустрілися б із ним на ювілей зведеної його руками святині...

«...А НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛЕСЛЮДНОЇ МОЛИТВИ Я ЗІ СВОЇМ МИХАЙЛОМ ЗУСТРИЛАСЯ В ГАРНОМУ СНІ»

– Ми піднесемо молитву за упокій душі воїна Михайла та всіх героїв, які поклали життя за цілісність, свободу й незалежність України, – запрошувала пані Євгенія людей на спільну відправу.

А напередодні вона побачила особливий сон.

– Цієї знакової днини мій Михайло наснився мені в красивому зеленому гаї. Ми розмовляли, сміялися, щось згадували... Але мене розбудив світанок, – ділиться сокровеним Євгенія Харків.

Вшанувати десяти-

ліття святині, віддати данину пам'яті її будівничому та помолитися за мир і повернення живими додому всіх захисників України до Скригового приїхали декан Берестечків-

донька Ольга з чоловіком Михайлом, онуки Олег – студент Волинської духовної семінарії, восьмикласник Богдан, восьмирічний Богданчик та семирічний Роман.

У першому ж бою побратими «перехрестили» новоспеченого бійця з «Баяна» на «Урагана» – за відвагу перед лицем смерті.

ського деканату Волинської єпархії ПЦУ, настоятель Свято-Троїцького собору міста Берестечка отець Микола Качмар, онук Михайла та Євгенії Харків, священнослужитель із села Залізниця на Любешівщині отець Михайло Федорчук, а також священники зі Скригового, Печиховців та Лобачівки – Роман Яцирук, Валерій Братунь і Сергій Петрошук.

Батькові й дідусяві біля його каплиці вклонилися вдячні діти та онуки: син Віталій, ветеран війни, із дружиною Марією,

Приїхали й родичі із Журавників – дружина покійного брата Михайла Харків Миколи, теж Євгенія, та син Юрій, який уже десять років захищає Україну.

«ВИСОКА НАГОРОДА СТАЛА ДЛЯ МЕНЕ ПРИЄМНОЮ НЕСПОДІВАНКОЮ»

Разом із родиною щиро молилися староста Бужанівського старостинського округу Іван Гиль, друзі та односельчани Харків, а також посестри пані Євгенії – голова Волинського обласного

«Об'єднання матерів і дружин захисників України» Катерина Свищ та заступниця голови об'єднання Алла Климок.

До спільної молитви долучилися вдови та матері героїв Мар'янівської територіальної громади Леся Гас, Валентина Кривов'язова, Галина Ряба, Валентина Бондарчук, яких єднає активна волонтерська діяльність.

Чекаючи з АТО чоловіка, а згодом – сина Віталія, спершу з АТО, а тепер із повномасштабної війни, пані Євгенія ініціювала чимало важливих справ заради миру та збереження пам'яті про захисників.

Зокрема, з її ініціативи побачили світ книги «Пам'ятаємо своїх героїв (2014–2024)» та «Долі волинчанок, обпалені війною».

Газеті «Волинь» Євгенія Харків зізналася, що для неї стало приємною несподіванкою отримати Благословенну грамоту митрополита Луцького і Волинського Михаїла. Відзнаку за церковні заслуги біля каплички їй вручив отець Микола Качмар.

До слова, цього 10 червня Євгенія Харків зустріла своє славне 60-річчя. Тож многії Вам літа, шановна ювілярко!

Добрим словом усі пом'янули Михайла Харків і біля його могили. Не оминули молитвою й могили колишнього учня Євгенії Іванівни – Миколи Кривов'язова.

– Такою й була особлива місія 10-річного ювілею нашої сімейної каплички – молитовно вшанувати всіх захисників України, – каже Євгенія Іванівна.

І дякує всім людям, завдяки яким цього дня пам'ять про загиблих Героїв ожила спільною молитвою.

А молитви за живих воїнів, хочеться вірити, неодмінно долетіли до них на поля боїв – світлим й святим оберегами. ■

Погляд

Сергій ФУРСА,
інвестиційний банкір,
фінансовий експерт,
публіцист, радіо- і
телеведучий, блогер

Вибори під час війни неможливі

Це все, звісно, добре і правда.
Але... Вибори під час війни неможливі

Бо демократія – це не про голосування. Бо вибори – це не про голосування. Це про процес. Демократія – це процес, процедури та інститути. Дуже сумно звучить. Але така правда. Легітимні вибори – це процес як мінімум довжиною у кілька місяців, а краще пів року. Який має відповідати демократичним стандартам. Який включає в себе конкурентне змагання при наявності всіх свобод. І ще купу всього включає.

І що просто неможливо під час війни. І йдеться не тільки про «Телемарафон», який давно себе віджив.

До речі, під час війни такий змагальний процес неминуче би послабив державу. І ми б знов наблизились до руїни. Тому любимо чи не любимо Зеленського – не важливо, бо тут треба думати про Україну.

Саме тому російська пропаганда так активно завжди педалювала тему виборів. Хоча в самій росії справжніх виборів немає. А фейкові жодна війна організувати не завадить.

Українська влада зараз зберігає повну легітимність саме тому, що і парламент, і президент були обрані на виборах, що повністю відповідали демократичним стандартам. Оберіть в інших умовах – і легітимності вже не буде.

Під час Другої світової Британія, демократичність якої ніхто не ставить під сумнів, не проводила виборів. І Черчиллю не прийшло в голову, що це Гітлер ламає британську демократію.

І так, ми всі хочемо виборів. Так само як хочемо відкритих кордонів, повернення бійців з фронту, відсутності обстрілів й інших атрибутів нормальності. Нормальності, якої немає вже 4,5 року. І до якої ми хочемо повернутись.

Але війна, навіть якщо десь у тилу вона не відчувається, лишається війною. І вона визначає порядок денний. Змушуючи відмовлятися не тільки від виборів. Яких дійсно дуже бракує, бо будь-яка влада потребує оновлення і контролю.

Але – війна. Екзистенційна війна. І її не можна відключити чи поставити на фон. На жаль. ■

Пряма мова

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, 48 років, Президент України, прокоментував можливість проведення виборів під час війни, до яких закликає експерт оборони Михайло Федоров:

Я вважаю, що у час такої війни вибори в цілому – це великі ризики. Вибори просто зараз – це цунамі для держави, яке розколе Україну. Тому моя стратегія – довести країну до закінчення війни, і зберегти незалежну і суверенну державу. І я її виконую.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Юрій ЗАСЕКИН – борець із села Боровичі Луцького району;
Олександр ГРИНЧУК – борець із села Рудня, що на Рожищенщині;

Богдан ДЕНИСЮК – борець із села Звиняче, що на Горохівщині;
Юрій МОРОЗ – борець із села Заячиці, що на Локачинщині;

Андрій ЛЯШУК – борець із міста Луцька (уродженець села Новий Двір, що на Турійщині);
Іван МИШАК – борець із села Згорани, що на Любомльщині;

Володимир ШЕВЧЕНКО – борець із села Веселе Луцького району;

Ігор ХОМИЧ – борець із міста Ковеля;
Володимир ЗАВАДСЬКИЙ – борець із селища Шацька;

Микола ЛАВРЕНЧУК – борець із села Старосілля Луцького району;

Микола МУРМИЛЬ – борець із села Хренів Володимирського району;

Руслан СНОПКО – борець із міста Луцька;
Володимир КЛИМЕНКО – борець із міста Луцька;

Олександр ЯМА – борець із села Копачівка, що на Рожищенщині;

Віталій НОВОСАД – борець із села Печихови, що на Горохівщині.

Могили чоловіка й батька вклонилися доземно дружина Євгенія, син Віталій, донька Ольга і родичі.

24 серпня 2026 року виповнилося 1643 дні або 4 з половиною роки з початку повномасштабного російського вторгнення в Україну, яке почалося 24 лютого 2022-го. А кровопивця путін обіцяв взяти Україну за три дні. Слава Україні! Героям слава! Слава воїнам Сил оборони!

Унаслідок нещодавнього російського удару в Броварах повністю зруйновано розподільчий центр популярної мережі EVA, збитки від втрат сягають 1 мільярда гривень.

19 серпня відбувся черговий обмін, у межах якого з російського полону звільнили 103 наших воїнів. Серед них – четверо волинчан: Петро Брилюк, Костянтин Зінін, Володимир Мельник, Олег Пуха.

■ Прямая мова

«Під час війни пропонувати «вибори без вибору» може або дурень, або ворог...»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, розповів, як скоротилося постачання ракет для Patriot:

«Можна подивитися, як змінювалася кількість постачання ракет для Patriot від партнерів. За увесь 2023 рік Україна отримала 675 ракет, за увесь 2025-й – уже 364, при тому що російських ракетних ударів стало більше. За 2026 рік, як передбачається станом на зараз, – 264».

Дмитро ЯРОШ, політик, військовик, про пропозицію ексміністра оборони Михайла Федорова провести в Україні вибори:

«Під час екзистенційної війни за Незалежність України, пропонувати «вибори без вибору» може або дурень, або ворог... І йдеться не про прізвища, партії чи коаліції, йдеться про виживання Нації та Держави. Йдеться про Україну – святу Матір Героїв! Тому, до завершення бойових дій – ніяких виборів. Крапка. Тримаймо стрій, Українці!».

Олексій КОПИТЬКО, військовий аналітик, відповів тим, хто закликає мобілізувати молодого ексміністра оборони Михайла Федорова, який втратив посаду:

«Ексміністр оборони, навіть якщо він супермен і рветься штурмувати посадку, є носієм вкрай чутливої інформації стратегічного рівня. Не про конкретні плани, операції тощо. Про набагато важливіше – реальні механізми прийняття рішень, реальні вразливі місця системи управління, нюанси відносин із партнерами тощо. Ці відомості мають втратити актуальність. Тому щонайменше рік ексміністр оборони має бути захищений від посягань супротивника, ризиків викрадення або потраплення в полон. Інший підхід – це ризики для величезної кількості людей, навіть якщо вони їх не усвідомлюють».

Сергій РУДЕНКО, журналіст, про спецоперацію НАБУ «Форест Гамп», у якій фігурують високопосадовці Офісу Президента та керівництво державного «Сенс Банку»:

«Відсутність реакції Зеленського на операцію «Форест Гамп» може означати наступне: 1. Президент ні сном, ні духом не відав про корупцію тих, хто дотепер керував його Офісом і сидів поруч із ним на перемовинах. 2. Зеленський знав і знає про все та всіх, але робить вигляд, що все це – художня самодіяльність підлеглих. 3. Глава держави мав свій інтерес у цих всіх оборудках. Тоді має бути ще одна серія «Форест Гампа». У будь-якому разі Зеленському час все вийти і пояснити українцям все – від «Міндінгейту» до «Форест Гампа». Подальше мовчання теж буде показовим».

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ, експерт з питань соціальної політики, про запровадження міністерством охорони здоров'я нових, набагато жорсткіших підстав для госпіталізації хворого:

«За фактом людину відправляють додому чекати, поки її стан стане справді критичним. При цьому лікар, який ризикнув госпіталізувати хворого на випередження, приречений на паперове пекло: пиши обґрунтування, бігай за завідувачем, звітуй щодня. Не госпіталізував – відповідай за смерть. Госпіталізував без повного набору критеріїв – мало не плати за ліжко».

Лікарю простіше перестрахуватися перед перевіряльниками, ніж перед хворим. А пацієнтові залишається сподіватися, що його в коматозному стані встигнуть довести до лікарні. Особливо жорстко це виглядає під час війни».

Борислав БЕРЕЗА, політик, про вбивство у Львові військовослужбовця ТЦК під час оповіщення:

«Що буде робити тепер наш Верховний Головнокомандувач? Він буде боягузливо мовчати, як і у всі попередні рази...»

Якщо українці вбивають один одного, а не рашистів, і наша влада мовчить з цього приводу, не засуджує подібне та не намагається виправити ситуацію, то значить – кремль досягнув однієї зі своїх цілей. На жаль».

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, про те, що Москва вже не може підтримувати серед свого населення міф безкарності у війні:

«Путін розпочинав цю війну, переконаний, що горітимуть тільки українські міста. Тепер палають і Петербург, і Чебоксари, і Воронеж, і Белгород, і навіть сама Москва. Це ще не наближає капітуляцію кремля: історія Ірану й Іраку вчить не покладатися на це (8-річна війна із взаємними жорстокими обстрілами і завмерлим фронтом, яка закінчилась через виснаження обох сторін. – Ред.). Але це руйнує головну ілюзію, на якій трималася російська готовність продовжувати війну нескінченно, – ілюзію безкарності».

Олексій ГОЛОБУЦЬКИЙ, політолог, про радикалізацію у ставленні поляків до українців у Польщі:

«Вже зараз між польськими партіями почалась гонитва радикалізму. Хто приверне більше уваги виборців більш радикальними заявами, більшими обвинуваченнями, більш кривавою брехнею, більшою демонізацією наших (українських. – Ред.) національних лідерів і державотворчих структур. Не сумнівайтесь – до печенігів, як путін, не дійдуть, але до Хмельницького і Коліївщини, «українці мають відповісти за це і покаятися», лишилось недалеко... Тому українкам, особливо з дітьми, раціональніше прямо зараз почати обраховувати варіанти термінової втечі з Польщі. Бо ще будуть не просто напади, а напади з чимдалі тяжчими наслідками...».

Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець ЗСУ, вважає, якщо впав набагато могутніший СРСР, то впаде і росія:

«Учора палав найбільший склад «Вайлдберіз» у Польщі, тільки в одному місці, горить близько двох мільярдів доларів. росія вразлива. росія не може захистити себе. Збройні Сили України стоять там, де не зміг би встояти ніхто».

Все, що треба зараз від цивільних – зберігати віру, надію, здоровий глузд і допомагати своїй армії. Ми можемо перемогти у цій страшній війні – і ми переможемо». ■

■ Політична кухня

Петро Порошенко: «Єдність не може бути ширмою для влади, бо на кону порятунк України»

«Що на сьогоднішній день може бути основою? ЗСУ. Життя і безпека людей. Європейська інтеграція. «Садок вишневий коло хати» і наша мова. Віра»

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий президент взяв участь у Національному круглому столі до 35-річчя Незалежності України «Єдність навколо прапора», який відбувся в рамках Київського Безпекового Форуму. Петро Порошенко під час дискусії пояснив, що єдність має базуватися на підтримці ЗСУ та національних інтересах України, а не слугувати ширмою для зловживань влади.

«Чи є хтось в цьому залі, ті, хто нас дивиться, чи взагалі в Україні, хто проти єдності? Навіщо нам збиратися і що нам дискутувати, якщо всі «за»? Єдність навколо прапора. Дуже гарно. Тільки якщо прапор – це символ України. Навко-

«Базою єднання має бути те, що стоїть вище партійних принципів», – наголошує Петро Порошенко.

ло України об'єднується український народ. А не навколо ширми, якою влада може прикривати будь-які різні речі – від «міндінча» до «форест гамп», – вважає п'ятий президент. – Базою єднання має бути те, що стоїть вище партійних принципів. Що на сьогоднішній день може бути основою? Збройні Сили України. Життя і безпека людей. Європейська інтеграція. «Садок вишневий коло

«Єдність має базуватися на підтримці ЗСУ та національних інтересах України.»

хати» і наша мова. Віра. Відповіді на все є».

Петро Порошенко нагадав, як у 2014 році демократичні сили в парламенті об'єдна-

лись у коаліцію: «Ми це продемонстрували ще в 2014-му році, коли після парламентських виборів прем'єр-міністр, голова Верховної Ради об'єдналися і показали, що таке коаліція національної єдності в парламенті, як треба боронити державу і як треба йти до Європейського Союзу. Те, чого зараз не вистачає, не вистачає коаліції єдності», – констатує п'ятий президент. ■

■ Актуально

Укриття мають бути не «десь там», а в 10 хвилинах пішки!

Парламент нарешті ухвалив у першому читанні законопроект «Євросолідарності» про укриття, який був розроблений ще у 2023 році. «За» проголосували 296 народних депутатів

Ольга СОКОЛОВА

«Я думаю, що всі ви добре знаєте і відчували, як це, коли ви спочатку чуєте вибухи балістики, а тоді чуєте звуки повітряної тривоги. Дуже часто від таких звуків просинаються Київ, Харків, Суми, Херсон, Запоріжжя, Павлоград і дуже багато інших міст, – наголосила народна депутатка Вікторія Сюмар із парламентської трибуни. – Ми нещодавно бачили абсолютного жорстокого кадри, коли декілька родин бігли в укриття і були знищені російською ракетою зі шрапнеллю. Це страшні кадри, які побачив увесь світ. Чому так сталося? Тому що на п'ятому році великої війни в нас досі недостатньо укриттів. І це насправді величезний сором як центральної, так і місцевої влади. Бо ми мали б не перекладати бруківки, але ми точно мали побудувати укриття, коли буквально щочас люди, кияни змушені в них ночувати».

«10 хвилин. Саме стільки максимум має

знадобитися людині, щоб під час повітряної тривоги пішки дістатися до укриття. Не двадцять. Не пів години. Не «десь у сусідньому кварталі». І точно не за зачиненими дверима. Сьогодні, нарешті, після років боротьби ми домоглися розгляду такого важливого проекту в залі парламенту, який блокувався лише тому, що поданий фракцією опозиції. Добре, що здоровий глузд переміг і сьогодні Верховна Рада 296 голосами підтримала наш законопроект», – у свою чергу зазначив лідер «Євросолідарності» Петро Порошенко.

«Там, де капітальне будівництво неможливе або потребує часу, зокрема на зупинках та в інших людних місцях, встановлюватимуть швидкопоруджувані модульні конструкції. І це мають бути не формальні позначки на карті цивільного захисту, а нормально облаштовані приміщення – з водою, медикаментами та всім необхідним, – зазначив п'ятий президент і додав: – росія хоче зро-

«10 хвилин. Саме стільки максимум має знадобитися людині, щоб під час повітряної тривоги пішки дістатися до укриття».

бити українські міста територією страху. Наше завдання зробити їх територією максимально можливого захисту від ворожих обстрілів. Це одна з базових функцій держави – захищати людей».

Що передбачає законопроект №15397:

• гарантувати безпечний доступ людей до захисних споруд під час воєнного стану;

• встановити чіткі вимоги до готовності укриттів, зокрема щодо їх належного технічного оснащення;

• запровадити регулярні перевірки їхнього стану;

• посилити відповідальність за утримання захисних споруд;

• сприяти розширенню мережі укриттів, у тому числі модульних конструкцій. ■

■ Актуальне інтерв'ю

Борис КАРПУС: «У нас немає іншого вибору – вистояти й перемогти»

Кінець серпня дарує Україні особливе патріотичне свято – День Незалежності, а нововолинцям традиційно приносить ще й родинні дати – День міста та День шахтаря. Цьогоріч Нововолинську виповнюється 76 років, а селищу Благодатному – 70. Напередодні свят запросили до розмови Нововолинського міського голову Бориса КАРПУСА

Ігор ЛІСОВИЙ

— Нововолинську – 76, Благодатному – 70, а ви вже шостий рік очолюєте громаду. Час був непростий: доводилося шукати нові підходи, вирішувати проблеми, змінювати пріоритети. Назвіть шість речей, зроблених за цей період, якими пишаєтесь найбільше.

— Важко визначити, що тут поставити на перше місце, бо всі ці напрямки важливі. Дуже продуктивно й професійно працює Центр надання адміністративних послуг нашої громади. Це заслуга депутатів, моїх заступників, але передусім – молодого професійного колективу ЦНАПу. Працівники постійно розвиваються, шукають нові послуги, які можна запропонувати мешканцям громади.

Ще один важливий напрямок – спорт. Ми будуюмо сучасні стадіони, реконструємо ті, що були зведені раніше, кардинально оновлюємо спортивні зали. Це вже зроблено у ліцеї №1 і частково – у ліцеї №6. Практично перезавантажені стадіони ліцеїв №1 та №8. Незабаром очікуємо відкриття нового довгоочікуваного багатофункціонального стадіону у 5-му мікрорайоні.

Нововолинці, здається, вже швидко звикли до комфортних автобусів на міських маршрутах, а гості міста, особливо іноземці, цьому навіть дивуються. Ми частково змінили маршрути, запровадили електронний квиток, безкоштовний проїзд для окремих соціальних категорій.

Активно працює створений нами Центр життєстійкості, який допомагає дітям з інвалідністю та їхнім родинам. Розвиваємо й підтримку бізнесу: лише за рік завдяки цій роботі вдалося залучити до бюджету міста понад 4 мільйони гривень. Діє також Центр громадянської активності при міській публічній бібліотеці.

За ці шість років суттєво змінилася в позитивний бік і робота КНП «Нововолин-

Фото: Нововолинська міська рада.

Міський голова Борис Карпус переконаний: після шахтарської епохи Нововолинськ має всі шанси стати сильним сучасним містом із новою економікою.

ська центральна міська лікарня»: вона стала кластерною, відремонтовано багато відділень, значно розширено спектр сучасних медичних послуг. Тут велика заслуга керівників і колективу лікарні, але й місцева влада не стоїть осторонь цих процесів.

Міжнародна співпраця, оздоровлення дітей, поповнення парку комунальної техніки десятками спеціалізованих машин – усе це результат роботи фахівців проектного відділу міськвиконкому.

Завершуємо й заміну сміттєвих контейнерів на ті, що пристосовані до сучасних смітєвозів із заднім завантаженням. У Нововолинську залишилося переобладнати лише один майданчик. Ми виграли черговий міжнародний проєкт, придбаємо ще один сміттєвоз, а наступного року плануємо розпочати реконструкцію таких майданчиків і в Благодатному.

— Нововолинськ – не просто молоде волинське місто, а передусім місто шахтарське. Але життя диктує нові умови: громада приймає новий бізнес, переходить до іншої економіки, відбувається справедлива трансформація гірничого регіону. Яким буде Нововолинськ, коли біля нього вже не залишиться шахт?

— Яким буде місто, значною мірою покаже завершення війни. Ветерани формуватимуть його настрій, прагнення, напрямки розвитку.

Ми повинні чітко усвідомлювати: шахтарі – почесні й шановані люди попередньої епохи, завдяки яким народилося наше місто. А ветерани війни – герої нинішньої епохи.

І нам є що їм запропонувати – і в працевлаштуванні,

і в реалізації їхніх економічних та виробничих задумів. Маємо хороші можливості, досвідчених людей, які бачили, як це працює за кордоном, і хочуть зробити тут так само, а, може, й краще.

У громаді вже працюють потужні підприємства, їхні колективи заробляють і наповнюють бюджети різних рівнів. Тому майбутнє в Нововолинська однозначно є.

« Мусимо зціпити зуби – і йти далі. Вистояти. Перемогти. Допомагати ЗСУ і вірити в ЗСУ. »

— Ви чи не щомісяця буваєте там, де служать наші воїни. Допомога фронту обчислюється мільйонами гривень. Про що говорять із вами захисники? Які в них настрої?

— Війна гнітить і виснажує. Воїни втомилися. Вони чекають ротаций, хочуть додому – побачити рідних, побути з ними, поговорити.

Але в одному вони тверді: у нас немає іншого вибору, крім захисту своєї держави. Бо інакше нас просто знищать. Наші діти можуть опинитися вже у війську держави-агресора і воювати десь на території Балтії чи Польщі під російським прапором. Цього ми не маємо права допустити.

Тому потрібно підтримувати ЗСУ. Потрібно вірити в ЗСУ. Від початку цього року Нововолинська громада вже виділила 32,5 мільйона гривень на підтримку наших захисників.

— Громада допомагає іншим – і водночас отримує допомогу від друзів. Цього літа школярі з Нововолинська знову мали можливість побувати в інших країнах,

де їх приймали міста-партнери. Що сьогодні дає громаді міжнародна співпраця?

— Цьогоріч нововолинські діти відпочивали в Німеччині – у Ноймюнстері, у Польщі – в Білгораї та Ярачеві, у Литві – в Кельме та Кретінзі, у Словаччині – у Стропкові, а також у Данії.

До честі наших польських друзів із міст-побратимів, незважаючи на окремі політичні заяви, вони залишаються нашими друзями, і між нами є нормальний діалог. Надійними партнерами є німці, а особливо хочеться відзначити наших литовських друзів із Кельме. Невдовзі вони мають передати транспортний засіб для потреб ППО Волині.

Сьогодні у нас уже 17 міст-побратимів у Європі. І практично скрізь ми відчуваємо не лише моральну, а й реальну матеріальну підтримку – транспортом, комунальною технікою та іншою допомогою.

— Попереду опалювальний сезон. На диво чи лагідну зиму розраховувати не доводиться – треба покладатися насамперед на себе. Що вже зробила громада і до чого варто підготуватися самим мешканцям?

— Думаю, ми вже всі добре знаємо, що вдома повинні бути павербанки, зарядні пристрої, автономні освітлювальні прилади – аж до звичайних свічок, а також запас питної й технічної води. Це вже своєрідна азбука нашого воєнного побуту. Люди повинні це знати й пам'ятати.

А дбати про тепло й воду в оселях громадян – це вже наша зона відповідальності. У КП «Нововолинськтеплокомуненерго» під час попередніх блекаутів чудово зарекомендувала себе когенераційна установка, змонтована на одній із котельень. Незабаром підключимо ще дві. Крім того, за кошти Євробанку придбаємо ще одну установку для Благодатного.

До зими готуємо і господарство, і людей. Вистоїмо.

— І на завершення – про життєствердне. Що допомагає вам особисто тримати баланс? І чого хочете побажати мешканцям Нововолинської громади у ці святкові дні?

— Сім'я, спорт, режим, нормальне харчування, спілкування з розумними й добрими людьми та мінімум контактів із токсичними – ось моя формула балансу.

А громаді хочу побажати передусім єдності й водночас уміння покладатися на себе. Особливо – довіри один до одного.

Нам казали, що ми вистоїмо три дні. А ми вистояли роки. Ми продемонстрували світові непохитність, мужність і нескореність.

Але тепер мусимо стиснути, навіть зціпити зуби – і йти далі.

Вистояти. Перемогти. Допомагати ЗСУ і вірити в ЗСУ.

Я переконаний: Україна буде сильною й потужною державою у Європі та світі. ■

■ Пульс тижня

Очільник Волинської прокуратури проінспектував умови в Луцькому слідчому ізоляторі

Особливу увагу Максим Роговенко приділив забезпеченню прав неповнолітніх, які перебувають у місцях несвободи

Наталія МУРАХЕВИЧ, речниця прокуратури Волині

Здійснивши обхід території установи, він оглянув приміщення, у яких утримуються ув'язнені, у тому числі неповнолітні, а також харчоблок, бібліотеку, класну кімнату та спортивну залу.

«Навіть в умовах несвободи підлітки не мають бути позбавлені прав, гарантованих їм Конституцією та законами України», – наголосив керівник обласної прокуратури, спілкуючись з адміністрацією установи попереднього ув'язнення.

Також Максим Роговенко провів особистий прийом громадян, серед яких був і неповнолітній.

ДО РЕЧІ

За номером (0332) 28-08-37 та електронною поштою zahist_zatrim@pvo.gov.ua у робочі дні з 9:00 до 18:00 громадяни можуть повідомити про порушення своїх прав під час затримання, ув'язнення чи відбування покарання. ■

Хотів легких грошей, а отримав 9 років тюрми

Суд визнав 33-річного жителя Ковельського району винуватим у вчиненні розбою в умовах воєнного стану (ч. 4 ст. 187 КК України)

Наталія НЕКОЗ

Як інформує Відділ інформаційної політики обласної прокуратури, 1 липня 2025 року в місті Ковель раніше судимий чоловік, маючи на меті заволодіння чужим майном, здійснив напад на 24-річного потерпілого.

Зловмисник завдав чоловіку удару в голову, а після того, як останній упав на землю, продовжив бити його у ділянки ніг та голови.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, чоловік відкрито заволодів грошовими коштами потерпілого, які знаходилися у його рюкзаку.

Вироком Ковельського міськрайонного суду Волинської області чоловіка засуджено до 9 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

До набрання вироком законної сили засуджений перебуватиме під вартою. ■

Горохівчанка думала, що перераховує величезну суму рідному братові

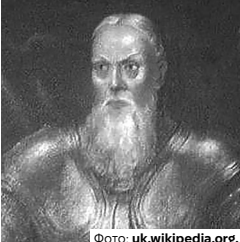
Шахраї не перестають безсоромно обкрадати довірливих. Від злочинських схем люди потерпають родинами

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Черговою жертвою ошуканців стала жителька Горохівської територіальної громади. Жінка побачила в Telegram прохання начебто свого брата позичити йому гроші й із готовністю допомогти надіслала на вказаний номер банківської картки 20 000 гривень. Звісно, не могла знати, що пройдисвіти зламали черговий обліковий запис і звертаються від імені її брата до його друзів, рідних і знайомих.

Поліція нагадує, що в таких ситуаціях потрібно зв'язатися з людиною, яка просить про поміч, і отримати підтвердження, як мовиться, з перших вуст. ■

У межах громади розташоване село Низкиничі, де зберігся пам'ятник архітектури національного значення – Успенська церква (1643 рік). Вона збудована як родове гніздо Адама Киселя (1600–1653) (на фото) – видатного українського магната, дипломата, військового та одного з найвпливовіших державних діячів Речі Посполитої. Під час Хмельниччини король призначив його головним послом на переговорах із Богданом Хмельницьким. Кисіль прагнув досягти миру без кровопролиття, намагаючись інтегрувати козацтво в політичну структуру держави.

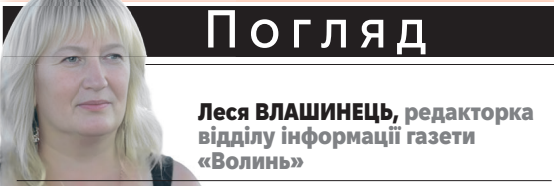

©foto: uk.wikipedia.org

Місто Нововолинськ засноване у 1951 році на місці кількох давніх сіл як центр видобутку вугілля Львівсько-Волинського басейну. Хоча поклади вугілля на Волині теоретично обґрунтували вчені Михайло Тетяєв та Ян Самсонович ще у 1912 році, але розробка почалася лише за кілька десятиліть.

Місто виросло на землях чотирьох історичних сіл: Низкиничі, Дорогиничі, Будятичі та Русовичі. Першу шахту заклали у 1950 році на околиці Дорогиничних, а 23 червня 1954 року вона дала першу тонну волинського вугілля.

Шахта №10 («Нововолинська»), будівництво якої стартувало у 1989 році, стала одним із найвідоміших довгобудів вугільної галузі України.

Погляд

Леся ВЛАШИНЕЦЬ, редакторка відділу інформації газети «Волинь»

«У мене немає почуттів, емоцій чи свідомості...»

Знаюся: користуюся штучним інтелектом зазвичай тоді, коли цікавлюся якоюсь статистикою, новим незнайомим брендом, чи, скажімо, можливістю поправлятися в розмовній англійській мові... Це дуже зручно, швидко ще й дешево. Однак пісенне послання таки послухала з цікавості: що цього разу зліпив штучний інтелект із вибраних з інтернету шматків красивих фраз, акордів та унікальної людської свідомості? Розчарування не забарилось: сурогатне розумчє відрізнялось від того, чим люди прикрашають світ, відсутністю таланту та почуттів.

Попри це, згідно зі статистикою того ж ШІ, його послугами цюмисця користуються понад 1 мільярд людей у всьому світі. Його «засипають» питаннями до недоступності через перезавантаження представники чи не всіх професій, допитливі інтелектуали чи ті, хто шукає змислових та дурних розваг, але, як мовиться, кожному – своє! «Це ж і статтю він може написати, якщо матиме інформацію, і виправити помилки, чи згенерувати фото. То журналістам тепер легко», – радила мені цими днями легкий хліб одна із шанувальниць спілкування з штучним розумом.

Заболіло до сліз цієї миті лише від однієї думки, що читачі інтернет-видань чи друкованої преси можуть так подумати про журналістику – професію, яка віками неувяла без живого спілкування, сліз радості чи горя, обміну думками, редагування ясним людським мисленням. Яка ж це журналістика, коли слово проситься до тексту не з душі, коли воно не проходить через розум і серце, перш ніж неповторно та незабутньо переповісти чийось долю, описати оригінальну подію, презентувати незапрограмовано свій погляд, можливості, врешті, хист чи безталання.

Любов до журналістського поклонання ідентична з повагою до читачів, які вірять, чекають у кожній публікації зустрічі з грамотністю, правдивістю, відвертістю... І ці людські почуття не здатні згенерувати навіть усі разом взяті штучні розуми світу.

– Чи є у тебе якісь відчуття? – запитує в електронного розуму.

– Ні, в мене немає почуттів, емоцій чи свідомості. Я – штучний інтелект, комп'ютерна програма. Хоча я можу розпізнавати емоційний тон у ваших реченнях і відповідати співчутливо чи з гумором, усе це є результатом тексту та математичних алгоритмів, а не справжнім переживанням чи внутрішнім досвідом, – каже він.

На фоні цієї калкис різночє красиво пригадується метафора непересічного Василя Симоненка: «Є слова, що білі-білі, як конвалії в куцах, лагідні, як очі мми, що купітяться в снах...» Я це до того, що страшно уявити, наскільки фальшиво-некрасивим може стати наш духовний світ і несправжньо – мистецтво, якщо ми, люди, скасуємо в своїй уяві межі між щирістю та згенерованим роботом.

На стіні спортивної школи у Шацьку художник Юрій Чайка створив мурал із портретом відомої місцевої спортсменки Галини Зуб (1960–1983, на фото). Вєслувальниця, майстер спорту СРСР, неодноразова призерка Спартакіади України, переможниця рєспублїканських та міжнародних стартів Галина Зуб тричі ставала найкращою спортсменкою Волині. 27 вересня 1983-го її життя трагічно обірвалося у віці 23 років на навчально-тренувальному зборі у місті Новомосковськ Дніпропетровської області.

■ Незагойна рана

«Після загибелі чоловіка син тримає мене на цьому світі, бо тепер я йому і за маму, й за тата»

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«КВІТИ ВІТАЛІЙ МІГ ПОДАРУВАТИ ПРОСТО ТАК, НЕ ЧЕКАЮЧИ ЯКОГОСЬ ПРИВОДУ»

Після зустрічі з Вікторією Бондарук ми стали фейсбучними друзями, й тепер, заїшовши до неї на сторінку, читаю проникливі рядки, взяті з інтернет-мережі, бо в них – ті ж відчуття й почуття, котрі дружина захисника-Героя пережила (переживає!) Ось ці, зокрема: «А ви знаєте, що таке помирати від душевного болю? Це біль, про який не розкажеш кожному, біль, котрий з'їдає тебе зсередини...» Чи ось такі: «Коли жінки викладають роздуми про свій біль у соціальні мережі, то не для того, щоб їх пожаліли. А для того, щоб хоч трохи пом'якшити свій біль. Це – як маленька крапля анестезії. Вони знов і знов чують: «Відпустити, забудь, не муч себе!» А як відпустити – нам ніхто не скаже. Тому, що зробити це неможливо...»

Про цей свій біль, а якщо вже точніше, то про те, що бути такими щасливими, якими вони були з Віталієм, і втратити це щастя – найстрашніше в її житті, Вікторія говорила, коли нещодавно ми з нею спілкувалися.

Розмовляли, до речі, на кухні – за тим столом, за яким вони з чоловіком любили вранці пити каву. Тож зразу – приємний спомин саме про те, яким був чоловік.

І слова в минулому часі, відчувалося, Вікторії не хотілося промовляти, бо це дуже важко:

– Квіти Віталій міг подарувати просто так, не чекаючи якогось приводу. Ми з ним були нерозлучні. Сусиди й досі згадують: ви, мовля, така пара! Ми справді всюди були разом. Приїде чоловік із роботи – в магазин, за покупками – удвох. Чи в школу, щоб сина забрати після уроків. Само собою – любили сімейні прогулянки. Віталій мав дуже веселу натуру, був компанійський. І коли на війні вибрав (чи йому хтось вибрав?) позивний «Тихий», то знаю, що був він із уточненням: «Тихий» – не тихий». От уже рік минує, а як похоронила чоловіка, а мені, по правді, все ще здається, що він ось-ось приїде. Бо ж, як був на війні, то рік і місяць жили ми в розлуці. Й досі таке відчуття, що Віталій воює. Він завжди, навіть у найтяжчі хвилини на передовій, говорив: «Скоро закінчиться війна – і все буде добре!». Цим і жила.

«ЖИТИ В ЛЮБОВІ Й ВІРНОСТІ, ДОПОКИ СМЕРТЬ НЕ РОЗЛУЧИТЬ НАС»

Нині на фасаді будинку, що на проспекті Соборності, 19 в обласному центрі, можна побачити меморіальну дошку, встановлену тут на честь захисника-Героя Віталія Бондарука. В написі на ньому сказано, що «в цьому будинку проживав старший солдат, який загинув поблизу населеного пункту Московка Харківської області під час виконання бойового завдання у війні за незалежність України». На клопотання дружини, пам'ятний знак встановила Луцька міська рада. А вже сама Вікторія Бондарук, розповідаючи про любов, з якої народилася їхня сім'я, уточнила, що корені її чоловіка («Котика», як ніжно називала його), – на Горохівщині. Народився він у селі

Останній Великдень разом, остання зустріч батька із сином, весільна світлина й квіти, які Віталій умів дарувати без приводу. Тепер ці кадри для Вікторії Бондарук – найдорожчі спогади про чоловіка, якого забрала війна.

Пильгани. А ось доля звела їх в її рідному селі Іванчиці, що на Рожиченщині. Тут Віталій жив у свого дядька, коли вчився на столяра в Торчині, тут залишився працювати на місцевій деревообробній фірмі «Яворина».

– А познайомилися ми з ним у клубі, – пригадує жінка. – Я тоді вчилася у Луцьку на швачку. На вихідні приїжджала додому. Десь в кіно чи на танцях і побачили одне одного. Коли одружилися, то мені було дев'ятнадцять, Віталій – на рік старший. Обоє – ще молоді. А от про свої серйозні наміри він думав, що той вечір знайомства майбутнього чоловіка з її матір'ю був при свічках, бо якраз світло вимкнули. Тобто, самі обставини додали йому романтичності.

– А потім і заміж поклаквав мене Віталій, – розповідає жінка, вертаючись до незабутніх подій. – 25 січня 2013 року ми розписалися в Іванчицях. А 3-го березня було весілля. В Луцьку, в храмі Марії-Магдалини, взяли ми церковний шлюб.

У сімейному архіві досі зберігається документ, який засвідчує, що таїнство вінчання здійснив митрофорний протоієрей Олександр Колб. І якраз воно, як зараз каже Вікторія, найбільше вразило не лише своєю піднесеністю й урочистістю, а й обітницями любові та вірності перед Богом: «Жити в любові й вірності, допоки смерть не розлучить нас». Тоді ними, такими молодими, слова клявти: «...допоки смерть не розлучить нас» сприймалися, мабуть, як щось далеке й майже абстрактне. А вишло саме так. Десятиріччя свого шлюбу Вікторія й Віталій відзначили у колі рідних, а ось поважничий ювілей не судилося їм дочекатися.

Іхнє сімейне життя почалося в Луцьку, де Вікторія після навчання вже працювала. В оцій квартирі,

де ми й зустрілися з жінкою, – житло переписав на племінницю, яку «любив, як рідну дочку дядько – брат мами, в якого не було сім'ї». Одна кімнатка, але Вікторії, як зізнається, було б важко її покидати, адже тут пройшло їхнє з Віталієм життя, сповнене любові. Тут у подружжя народився синочок, Михайлик, «який сам себе назвав, з'явившись на світ 21 листопада: за старим календарем – це день Арістратига Михайла».

«ЦЕ БУВ ОСТАННІЙ ВЕЛИКДЕНЬ, КОЛИ МИ РАЗОМ СВАТЛИЛИ ПАСКУ»

Коли почалася повномасштабна війна, Віталій Бондарук, як розповідає його дружина, не ховався від призову, хоч сам і не йшов у військомат:

– Він, по суті, був тоді одним годувальником – я не працювала, бо в сина – садочок, потім школа, а діти, зазвичай, хворіють – треба брати лікарняний. Тому ми вирішили, що буде краще, коли я зможу більше займатися Михайликом,

«На прощання почула слова, адресовані мені й синові: «Я вас люблю». І таке вже звучило: «Все буде добре...»

поки він ще трохи підросте. Тож Віталій їздив на роботу в Милуші, що неподалік Луцька, розуміючи, що в будь-який день можуть і його взяти на службу. Говорив не раз: «Ми, рано чи пізно, всі будемо там». Так і сталося – 12 липня 2024-го працівники ТЦК забрали його на зупинці громадського транспорту.

Із 13-го він вже був на Рівненському полігоні, на навчанні. Я з сином їздила до нього. І він один день, якось в суботу, був удома.

А потім була Харківська область – Куп'янський напрямок. Рік і місяць воював Віталій Бондарук. То був такий час, коли тривога, як пригадує жінка, не покидала її ні вдень, ні вночі, – жила в очікуванні

дзвінка, есемески чи хоча б якогось обнадійливого смайлика:

– Коли чоловік на позиції, то вже до побратимів дзвониш (номера їхніх телефонів випросила у Віталія), щоб почути від них, як він, чи все благополучно?

У квітні 2025 року Бог подарував подружжю Бондаруків ще одну зустріч.

– Чоловікові дали відпустку, яка співпала з пасхальними днями, – розповідає Вікторія. – Це був останній Великдень, коли ми разом святили паску. Як виявиться, – тоді встанне й зустрілися. Мали сильно плакати, коли ми провозжали чоловіка назад, в частину.

Нби, знаєте, відчував, що більше не побачить тата. Та й ми всі були в якомусь печальному настрої, який мене не покидав і в подальшому. Думала поїхати до Віталія, бо ж чула, що жінки відвідують чоловіків і на війні. Але він, почувши про таке, завжди категорично відмовляв. Не хотів, щоб я (та ще й з дитиною – син теж заохотив би побачити тата) наражалася на якусь біду, оскільки ворожі прильоти були й там, де хлопці жили.

Віталій Бондарук служив у 30-й окремій механізованій бригаді – був стрільцем-вогнеметником. Вікторія показує фотознімки, на яких чоловік – з побратимами. На мов: «Добре екіповані» (пам'ятаємо, що в перший рік повномасштабного вторгнення на знімках із війни можна було побачити хлопців в окопах і в гумових тапочках) жінка каже:

– Так, це вже не 2022-й. Але й на четвертому році хлопці багато що купували за свої кошти. Само собою – побут треба було якось обслуговувати, щоб не спати на підлозі. А тим паче, коли їдешся про безпеку. Я завжди говорила чоловікові, щоб він витрачав стільки коштів із зарплати, скільки треба, – ми тут дамо собі раду...

Бійці купували і рації, і підсумки для зручного перенесення боеккомплекту, і надійніші бронешилети – одне слово, те що може в критичну мить врятувати тобі життя.

«НЕ ХОТИЛОСЯ ВІРИТИ, ЩО СТАЛОСЯ НАЙСТРАШНІШЕ»

Ніколи не забудеться останній дзвінок від чоловіка.

– 13 серпня, то була середа, Віталій мені зателефонував, – Вікторія вертається спогадом до того чорного дня, який поділить її життя на «до» і «після». – Сказав, що ввечері вони йдуть на завдання і будуть до суботи. Нібито на «зачистку» вирушали. Тобто не на позиції стоятимуть, тримаючи її, а будуть тет-а-тет із ворогом. Я тоді в мами якраз була – в тому «нашому» з чоловіком селі, де ми познайомилися, де народилася наша любов. Ввечері Віталій передзвонив, сказав, що вже на завдання. Як завжди, на прощання почула слова, адресовані мені й синові: «Я вас люблю». І таке вже звучило: «Все буде добре...»

Це була середа, а в четвер, 14 серпня, Віталій Бондарук загинув.

– Я приїхала в Луцьк з Іванчиць, від мами. І раптом – дзвінок із військомату: «Ми телефонуємо з приводу вашого чоловіка». Перша, рятівна, думка: «Може, скажуть, що Віталій пропав безвісті?» (це ж не загинув – залишається надія, що живий). Та коли почула: «Ви – вдома? Чи можна до вас підійти?», то серце, як мовиться, впало. Прийшов, зачитали офіційне сповіщення, що Віталій загинув. А мені не хотілося вірити, що сталося найстрашніше. До речі, я ще до цього на номер побратима, Андрія, писала, коли побачила, що він в мережі (це ж означало, що виїшов із позиції, а з ним мав би вийти й Віталій), але відповіді не отримала. Вже потім, від іншого бойового товариша мого чоловіка, дізналася, що Андрій мовчав, бо просто не знав, як мені сказати про загибелі Віталія.

На «щиті» повернувся до Луцька Віталій Бондарук. Військова частина, в якій боєць служив, привезла його додому. На кладовищі міста Луцька, в Гаразді, похоронили захисника-Героя. Хоч родом він, як вже було сказано, – з села Пильгани, що на Горохівщині.

– Ми спочатку з матір'ю Віталія раділися, бо вагалися, як краще зробити. Була думка: «Може, в рідному селі має знайти його душа спочинок?» Розв'язала цей «взулик» сама мама Віталія. Вона сказала: «Я поки можу, то їздитиму на могилу. А все-таки тут – його сім'я, син росте». І я їй вдячна за таке розуміння. На кладовищі в Гаразді покоїться багато побратимів Віталія – він серв Своєї. І мені простіше – сіла на маршрутку й поїхала, коли захотілося, і Михайлика повезла до тата – вони, батько й син, дуже близькими були, разом рибалити любили й світ природи пізнавати.

...Вже вкотре першого вересня батько не проведжати сина до школи. А мине рік за роком – і Михайлик закінчить школу. Тільки на випускному не буде поряд тата. – Серце кров'ю обливається, – каже Вікторія, – коли бачиш, як маленькі дітки, котрі знатимуть своїх батьків більше з розповідань про них, ніж із життя з ними, приходять до могил рідних людей і цілують хрести на надгробках, фотографії. Чи вже дорослі сини, доньки приїжджають в день весілля й тут просять батьківського благословення на шлюб. На жаль, війна багатьох осиротила.

За те, щоб це пекло швидше закінчилося, за мирне майбутнє своєї сім'ї віддав життя Віталій Бондарук – турботливий тато, люблячий чоловік, який, навіть будучи на війні, примудрявся робити дружині свято – через кур'єра прислати їй у день народження квіти. Таке не забувається, й Вікторія береже як реліквію світлина, на якій – ті моменти, які, хоч як це боляче, вже не повторяться. ■

■ Марка надії

«Щоб одного дня сказати: "Дочекалися!"»

У новому відділенні Укрпошти №25 у Луцьку відбулося спецпогащення нового благодійного набору «Ми чекаємо!» з марками «Лелека. Воля» та «Вісниця добра»

Єва САС

Випуск приурочений до 35-річчя Незалежності України і присвячений військовополоненим, а також цивільним, які потрапили за грати, їхнім родинам, котрі чекають своїх захисників роками. Поштовий набір складається з двох марочних аркушів «Лелека. Воля», «Вісниця добра» та художнього конверта. Тираж кожної марки – 360 тисяч примірників.

За словами начальниці поштового відділення №43025 Наталії Баранової, Укрпошта постійно підтримує тему героїзму ЗСУ, сили та мужності наших воїнів. Нинішній випуск набору «Ми чекаємо» – перший у цьому році. Пані Наталія ознайомила присутніх з філателістичною новинкою, її дизайном.

За її словами, у квітні цього року Укрпошта спільно з Координаційним штабом з питань повернення військовополонених оголосили конкурс ескізів на нову марку. На нього надійшло чимало робіт. Переможця обирали голосуванням у застосунку «Дія». За його результатами переміг ескіз «Лелека. Воля» художника Нікіти Тітова. На марці, яка й стала головною у випуску, він вдало поєднав кольори державного прапора і образ сакрального для українців птаха – лелеки, який символізує мрію та сподівання на повернення полонених і зниклих безвісті воїнів. Зазначимо, що художник створив ескіз на

■ Класна ідея!

Діти осягнули луцькі дерева у вишиванки

Диво, сплетене руками малечі, можна побачити біля входу до Центрального парку культури і відпочинку імені Лесі Українки

Лія ЛІС

Напередодні Дня Незалежності України учні приватної початкової школи «Світлинки», яку очолює директорка Тетяна Антонівна Кривицька, долучилися до незвичайної творчої ініціативи – «одягнули» луцькі дерева у яскраві українські орнаменти.

Незвичайні «вишиванки» створювали у техніці стріт-арт вишивки – за допомогою кольорових стрічок. Дитячі руки старанно переплітали їх навколо стовбурів, і крок за кроком звичайні де-

24 серпня у Луцьку презентували поштові знаки про тих, хто має повернутися додому.

прохання захисника Маріуполя Сергія Волинського.

Друге місце зайняла робота «Вісниця добра» Андрія Єрмоленка. На ній – військовополонений, котрий крізь грати годувє синичку, символ того, що навіть у полоні наші воїни не втрачають людської гідності, співчуття.

Дружина зниклого безвісти воїна Юлія Карпович подякувала Укрпошті за випуск такого чудового набору, бо, як зазначила, родинам зниклих безвісти і полонених важливо підтримка з боку держави, важливо знати, що їхніх рідних пам'ятають і чекають. А звільнена з полону військовослужбовця Людмила Кравчук побачала усім, хто чекає, повернення їхніх рідних.

Гості заходу, серед яких

Тираж кожної марки – 360 тисяч примірників.

були представники обласної, міської влади, родичів зниклих безвісти, полонених, регіональної робочої групи Координаційного штабу з питань поведження з військо-

вополоненими у Волинській області і Укрпошті, зокрема територіальний менеджер по Луцьку Ігор Стримба, погасили новий блок спеціальним штемпелем. ■

руч робили рідне місце святковішим і красивішим напередодні головного державного свята. А незвичайно прикрашені дерева одразу привернули увагу перехожих і додали парковій алеї особливого українського настрою.

Вишиванка для українців давно стала чимось значно більшим, ніж просто одяг. У її орнаментах

«Українські традиції живуть доти, доки ми передаємо їх із рук у руки – і від серця до серця.»

– пам'ять поколінь, любов до рідної землі, наші традиції та самодентичність. Тож діти зі «Світлинки» перенесли знайомі мотиви у міський простір, показавши: давні традиції можуть жити й у сучасному, несподіваному форматі.

Особливо важливо, що все це малеча робила разом. Діти допомагали одне одному, добирали кольори,

рева перетворювалися на яскраві символи української культури.

Для школярів це було не просто творче заняття. Вони власно-

створювали візерунки й із захопленням спостерігали, як зі звичайних стрічок народжується справжня «вишиванка» для дерева.

Такі ініціативи не лише знайомлять дітей з українською культурою, а й дають їм відчуття своєї причетності до неї. Бо любов до України – це не тільки великі слова. Це й маленькі щоденні справи: берегти традиції, ство-

рвати красу довкола себе, робити щось добре для свого міста і своєї країни.

І тепер біля входу до луцького парку стоять дерева у вишиванках – яскраві, святкові, незвичайні. Наче тихе дитяче нагадування кожного перехожого: українські традиції живуть доти, доки ми передаємо їх із рук у руки – і від серця до серця. ■

■ Незламні

Після фронту – власна справа: ветеран заряджає електромобілі енергією сонця

Віктор Шемедюк, який під час служби в ЗСУ втратив кінцівку, після повернення додому започаткував власний бізнес. Завдяки гранту за програмою «Варто», він встановив зарядну станцію для електромобілів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Віктор Шемедюк родом із села Комарове Камінь-Каширського району. До великої війни працював торговим агентом, а після початку повномасштабного вторгнення став до лав Збройних Сил України.

У вересні 2022 року під час служби чоловік втратив кінцівку. Та після повернення з фронту не опустив рук і вирішив започаткувати власну справу – встановлювати зарядні станції для електромобілів.

Реалізувати задум вдалося завдяки гранту за програмою «Варто» Українського ветеранського фонду.

Про те, як народилася бізнес-ідея і наскільки складно було отримати фінансування, Віктор Шемедюк розповів під час зустрічі із заступником голови Волинської ОДА Тарасом Шкітером та начальницею обласного управління з питань ветеранської політики Вітою Прокопчук.

Як повідомили у Волинській облдержадміністрації, посадовці цікавилися, на-

Фотоколаж: Волинська ОВА / volyn.com.ua / chatgpt.com.

«**Сильна людина не чекає, поки життя повернеться у старе русло, – вона прокладає нове.**»

скільки складним був механізм подання документів, чи доводилося звертатися по допомогу та скільки часу зайняв увесь процес. А вже на Волині показник участі ветеранів у таких програмах дещо нижчий, ніж у низці інших областей, тому досвід Віктора може стати корисним для тих, хто лише планує започаткувати власну справу.

– Звичайно, з паперами треба було поморочитися, адже це – державні гроші.

Чимало документів повертали на виправлення. Але зрештою я отримав саме ту суму, яку просив, – на той момент це був 1 мільйон 610 тисяч гривень, – розповів Віктор Шемедюк.

Документи він подав у липні 2023 року, а вже у серпні пройшов співбесіду.

– На той час я перебував у лікарні після операції, тому спілкувався з фахівцями програми онлайн, – пригадує ветеран.

Ідея саме такого бізнесу виникла не випадково. Ще на початку повномасштабного вторгнення Віктор придбав електромобіль і на власному досвіді переконався, що під час поїздки між містами знайти зручне місце для за-

ряджання машини буває не просто.

Тож вирішив сам допомогти розв'язати цю проблему. Так у селі Звірів на Ківерцівщині з'явилася зарядна станція, де одночасно можуть заряджатися три електромобілі.

Причому частину енергії станція отримує від сонячних панелей, що робить проєкт ще екологічнішим.

Загальна вартість проєкту перевищила 2 мільйони гривень. Близько 20 відсотків цієї суми Віктор Шемедюк вклав із власних коштів.

Так після фронту ветеран знайшов для себе нову справу – і водночас створив корисну інфраструктуру для інших. ■

Війна забрала у Віктора частину звичного життя, але не забрала головного бажання будувати майбутнє.

■ Герої не вмирають!

Мама приймала відзнаки зі сльозами на очах.

Майже чотири роки тривав його шлях на війні

Голова Камінь-Каширської міської ради Віктор Пась разом із командиром військової частини А2166 полковником Юрієм Красноштаном відвідали родину полеглого воїна – Сергія Ющика із села Видерта

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Прийшли, щоб передати мамі захисника – Галині Денисівні – державну та військову нагороди її сина: орден «За мужність» III ступеня, почесний нагрудний знак «Комбатантський хрест» та відомчу відзнаку «Хрест Повітряних Сил».

Сергій Ющик став на захист рідної землі з перших днів повномасштабної війни – у лютому 2022 року. Майже чотири роки тривав його шлях на війні.

6 січня 2026 року під час виконання військового обов'язку поблизу населеного пункту Стариця Чугувського району на Харківщині Сергій загинув у бою.

Мама приймала відзнаки зі сльозами на очах. У кожній із них – не просто визнання мужності її сина, невимовна туга за синівським теплом, за його голосом, за можливістю просто обійняти. На жаль, ніякі нагороди не можуть заповнити порожнечу в материнському серці, але вони є свідченням того, що подвиг її сина – безсмертний. Вони назавжди нагадуватимуть, що Сергій жив і воював не даремно. Його ім'я назавжди залишиться серед тих, хто віддав своє життя за Україну.

Присутні відвідали місце вічного спочинку захисника-Героя. Низький уклін матері, Галині Денисівні, за сина – мужнього Воїна, справжнього Патріота і Людину, яка стала на захист своєї країни. ■

■ Колесо історії

«Дякуємо за мужність та незламність у боротьбі заради України»

20 серпня 1943 року воїни Української повстанської армії звільнили місто Камінь-Каширський від нацистських окупантів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

У день 83-ї річниці цієї перемоги міський голова Віктор Пась, начальниця Камінь-Каширської військової адміністрації Ольга Ващук та голова Камінь-Каширської районної ради Віктор Сус поклали квіти до пам'ятника «Борцям за Волю та Незалежність України», вшановуючи пам'ять тих, хто боровся за свободу нашого краю та нашої країни.

«Дякуємо нашим попередникам за мужність та незламність у боротьбі, яку вони вели заради України, – йдеться на фейсбук-сторінці Камінь-Каширської міської ради. – Ця боротьба триває й нині. Сьогодні її продовжують наші захисники та захисниці, відстоюючи те саме право українців – жити у вільній, незалежній державі». ■

■ Увага!

З легкої руки чудової волинської поетеси і знаного педагога в краї Євгенії Іванівни Назарук новою **ВОЛОДАРКОЮ 1000 ГРИВЕНЬ** від газети «Волинь» стала Галина Іванівна Кушнір із села Грем'яче Луцького району.

Вітаємо переможницю із вулиці Перемоги і зичимо, щоб наступного разу удачу усміхнулася саме Вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.**

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 30 000.

П П БУРМАКА Н.П.

29 серпня; 5, 12 вересня.

ефективне лікування від

**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

**ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ
ЗА ЛІТНІМИ
ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ,
МЕДСЕСТРУ ТА
ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.**

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:

15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber,
Telegram, WhatsApp; (Пн,Вт,Пт, 10-17).

СІЛЬСЬКО- ГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам картоплезбиральний комбайн Анна, плуг чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

- ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: дошки (обрізи, необрізи), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 000000D80L000), дійсну до 27.05.2030 р., видану на ім'я Клос Анастасія, вважати не дійсною.
- Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 0000006NG5001), дійсну до 29.11.2030 р., видану на ім'я Кришук Віталій, вважати не дійсною.

■ Пульс тижня

Третій рік поспіль сільська громада забезпечує першачків канцелярією

Зважаючи на важкий час, третій рік поспіль у Рівненській громаді Ковельського району запроваджується ініціатива підтримки учнів перших класів та їх батьків

Василь КІТ

«Завдяки коштам платників податків сільська рада придбає набори для першокласників, які будуть роздані школярам перед першим навчальним уроком! Набори включають в себе добротні рюкзаки та канцелярські набори широкого асортименту. Нехай у наших дітей буде безтурботне дитинство під мирним українським небом!», – наголошує очільник громади, голова Рівненської сільської ради Юрій Фініковський. ■

Коні та велопрогулянки: біля Луцька запустили проєкт реабілітації ветеранів

20 серпня у селі Шепель відбулася презентація соціального проєкту «Сила в русі: іпотерапія та активні велотрейли як інструменти реінтеграції, психосоціального відновлення та оздоровлення ветеранів і їхніх родин»

Наталія НЕКОЗ

Проєкт реалізовує ГО «Волинська обласна організація «Антарес». Загальний бюджет проєкту становить 179 тис. грн, з яких 150 тис. грн – кошти бюджету Луцької громади, 29 тис. грн – власний внесок організації. Під час реалізації проєкту передбачені: ознайомчі експертні курси до кінного клубу «Антарес»; заняття з іпотерапії та іпотерапевтичних прогулянок; велопоїздки на бричці «Відчуй енергію природи»; арт-терапевтичні заняття для емоційного відновлення тощо.

До участі у заходах залучатимуть не лише ветеранів, а й членів їхніх родин. ■

Свій перший паспорт громадянина України отримав... у 62 роки!

Радянський документ нарешті у минулому

Наталія НЕКОЗ

Цими днями пенсіонер впорядкував документи у Нововолинському відділі УДМС у Волинській області. Як повідомили в міграційній службі Волині, чоловік 1964 року народження усе життя працював: свого часу – на хімзаводі в Сокалі, згодом – у колгоспі. Нині проживає у Литовеві.

До міграційної служби за оформленням сучасного документа він раніше не звертався. Тож цього разу прийшов, аби обміняти паспорт громадянина колишнього СРСР на сучасну ID-картку. ■

Як реанімуватимуть головний стадіон Волині

«Авангард» у Луцьку чекають зміни: першочергово хочуть замінити дороговартісне покриття доріжок, щоб зберегти право проводити змагання всеукраїнського рівня

Катерина ЗАГАЙКО

Секретар міської ради Андрій Разумовський наголосив, що міська рада зацікавлена в тому, аби стадіон «Авангард» повноцінно функціонував і пообіцяв сприяти цьому.

«Маємо кілька завдань, які повинні виконати вчасно. Передусім – питання відновлення покриття доріжок, оскільки можемо втратити ліцензію на проведення змагань з легкої атлетики, – зазначив в. о. мера. – Маємо мрію, щоб на стадіон повернувся футбол, не обов'язково вища ліга, але щоб тут щотижня проходилися матчі, на стадіон приходили люди».

Цими днями пан Разумовський провів нараду з представниками Федерації триатлону міста Луцька, які хочуть організувати півмарафон. ■

На митному посту «Луцьк» зробили важливий крок до створення повністю доступного середовища. Відтепер назви всіх службових приміщень установи можна прочитати тактильно – їх дубльовано шрифтом Брайля.

■ Нашого цвіту – по всьому світу

Цього візиту з-за океану чекали понад 100 років

Невелика площа біля сонячної кав'ярні «Старе місто» гармонійно розцвіла букетом неповторної української нації.

Фото Ніни КОСТРУБИ.

Інклюзивна кав'ярня-кондитерія «Старе місто», що розміщена в історичній частині Луцька по вулиці Драгоманова, минулої п'ятниці стала місцем зустрічі голови Союзу українок Америки Наталії Павленко із українськими посестрами. Під час візиту почесну гостю супроводжувала голова ВГО «Союз українок» Ористлава Сидорчук

Ніна КОСТРУБА

У колі українських союзянок голова Союзу українок Америки Наталія Павленко (друга праворуч) почувалася по-родинному затишно.

Скажу відверто, що на гостю чекали у більшості жінки віком 50–60+. Але настільки вони всі були елегантні, красиві, шляхетні, що здавалося невеличка площа гармонійно розцвіла букетом неповторної української нації. Багатьом відомо, що сонячна кав'ярня «Старе місто» діє уже понад шість років і за цей час вона знайшла своє визнання. Співвласницями закладу є мамі особливих талановитих юнаків – Валентина та Андрія – Лариса Новосад та Олена Мельник. Вони відкрили заклад на початку 2020 року, щоб працевлаштувати своїх синів із синдромом Дауна. До того ж сонячна кав'ярня у Луцьку – єдина в Україні.

Так склалося, що приміщення кав'ярні з початком повномасштабного вторгнення трансформувалося на повноцінний волонтерський центр та благодійний фонд. Тут немає вихідних. Щодня сюди приходять жіночки поважного віку і працюють. Вони розпаковують гуманітарну допомогу, яка надходить від благодійних фондів, а тоді фасують одноразові продуктові набори, відповідно до запитів військових, та відправляють на Схід.

кожен день приходять, щоб надати волонтерську допомогу», – поділилася Лариса Новосад.

Таку згуртовану цілеспрямовану роботу і хотіли показати волинські союзнянки американській гості. В очікуванні зустрічі – бага-

До цієї жертвовної праці долучаються і волинські союзнянки, щоб своїм вкладом підтримати наших захисників.

«Я пишаюся тим, що наша сонячна кав'ярня стала тим місцем, яке об'єднало таких поважних людей – друзів, посестер, щоб разом наблизити перемогу. Мені за честь, що союзнянки знаходять час і можливість та

торічна очільниця Волинської обласної ГО «Союз українок», Почесний голова Луцька Любов Генейчук, яка нещодавно передала свої повноваження Вірі Чайковській-Тарликовій, голови міських підрозділів «Союзу українок» Волині, працівники кав'ярні.

Зустріч відбулася по-особливому тепло і зворушливо. Здавалося, що

Вітаємо!

26 серпня зустріне 65-річчя горохівчанин – Валерій КАЗМІРУК, наш «ветеранівець» і один із найбагатших професійним досвідом, авторитетом експертних кадрів Горохівського РВ УМВС України, майор міліції та діючий начальник Горохівського відділу управління міграційної служби України у Волинській області.

Шановний Валерію Миколайовичу!

Щиро вітаємо з сокровенним ювілеєм! Десять років поспіль знаємо Вас офіцером, особистістю, чоловіком слова, який не перестає багатіти повагою! Дай,

Боже, кожному такого хорошого Друга, як Ви! Радіємо за Вашу чудову сім'ю та родину: в Вашій світлиці завжди затишно від гостинності, в розмові з Вами душевно від доброзичливості та чудового почуття гумору, а поруч Вас завжди мудро та відверто!

З нагоди знакового ювілею бажаємо найголовнішого: нехай якнайшвидше повернеться з війни Ваш син-воїн Андрій. Нехай у Вашому домі буде завжди радісно від щастя, а в серці – сонячно від любові та злагоди! Миру нам!

Многії літа Вам у доброму здоров'ї під Зорею Божого благословення!

З повагою – Ігор БОГОНОС, підполковник міліції, голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» і всі «ветеранівці».

■ Незламні

Після фронту – власна справа: ветеран заряджає електромобілі енергією сонця

Віктор Шемедюк, який під час служби в ЗСУ втратив кінцівку, після повернення додому започаткував власний бізнес. Завдяки гранту за програмою «Варто», він встановив зарядну станцію для електромобілів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Віктор Шемедюк родом із села Комарове Камінь-Каширського району. До великої війни працював торговим агентом, а після початку повномасштабного вторгнення став до лав Збройних Сил України.

У вересні 2022 року під час служби чоловік втратив кінцівку. Та після повернення з фронту не опустив рук і вирішив започаткувати власну справу – встановлювати зарядні станції для електромобілів.

Реалізувати задум вдалося завдяки гранту за програмою «Варто» Українського ветеранського фонду.

Про те, як народилася бізнес-ідея і наскільки складно було отримати фінансування, Віктор Шемедюк розповів під час зустрічі із заступником голови Волинської ОДА Тарасом Шкітером та начальницею обласного управління з питань ветеранської політики Вітою Прокопчук.

Як повідомили у Волинській облдержадміністрації, посадовці цікавилися, на-

Фотоколаж: Волинська ОВА / volyn.com.ua / chatgpt.com.

«**Сильна людина не чекає, поки життя повернеться у старе русло, – вона прокладає нове.**»

скільки складним був механізм подання документів, чи доводилося звертатися по допомогу та скільки часу зайняв увесь процес. Адже на Волині показник участі ветеранів у таких програмах дещо нижчий, ніж у низці інших областей, тому досвід Віктора може стати корисним для тих, хто лише планує започаткувати власну справу.

– Звичайно, з паперами треба було поморочитися, адже це – державні гроші.

Чимало документів повертали на виправлення. Але зрештою я отримав саме ту суму, яку просив, – на той момент це був 1 мільйон 610 тисяч гривень, – розповів Віктор Шемедюк.

Документи він подав у липні 2023 року, а вже у серпні пройшов співбесіду.

– На той час я перебував у лікарні після операції, тому спілкувався з фахівцями програми онлайн, – пригадує ветеран.

Ідея саме такого бізнесу виникла не випадково. Ще на початку повномасштабного вторгнення Віктор придбав електромобіль і на власному досвіді переконався, що під час поїздки між містами знайти зручне місце для за-

ряджання машини буває не просто.

Тож вирішив сам допомогти розв'язати цю проблему. Так у селі Звірів на Ківерцівщині з'явилася зарядна станція, де одночасно можуть заряджатися три електромобілі.

Причому частину енергії станція отримує від сонячних панелей, що робить проєкт ще екологічнішим.

Загальна вартість проєкту перевищила 2 мільйони гривень. Близько 20 відсотків цієї суми Віктор Шемедюк вклав із власних коштів.

Так після фронту ветеран знайшов для себе нову справу – і водночас створив корисну інфраструктуру для інших. ■

Війна забрала у Віктора частину звичного життя, але не забрала головного бажання будувати майбутнє.

■ Герої не вмирають!

Мама приймала відзнаки зі сльозами на очах.

Майже чотири роки тривав його шлях на війні

Голова Камінь-Каширської міської ради Віктор Пась разом із командиром військової частини А2166 полковником Юрієм Красноштаном відвідали родину полеглого воїна – Сергія Ющика із села Видерта

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Прийшли, щоб передати мамі захисника – Галині Денисівні – державну та військову нагороди її сина: орден «За мужність» III ступеня, почесний нагрудний знак «Комбантирський хрест» та відомчу відзнаку «Хрест Повітряних Сил».

Сергій Ющик став на захист рідної землі з перших днів повномасштабної війни – у лютому 2022 року. Майже чотири роки тривав його шлях на війні.

6 січня 2026 року під час виконання військового обов'язку поблизу населеного пункту Стариця Чугувського району на Харківщині Сергій загинув у бою.

Мама приймала відзнаки зі сльозами на очах. У кожній із них – не просто визнання мужності її сина, невимовна туга за синівським теплом, за його голосом, за можливістю просто обійняти. На жаль, ніякі нагороди не можуть заповнити порожнечу в материнському серці, але вони є свідченням того, що подвиг її сина – безсмертний. Вони назавжди нагадуватимуть, що Сергій жив і воював не даремно. Його ім'я назавжди залишиться серед тих, хто віддав своє життя за Україну.

Присутні відвідали місце вічного спочинку захисника-Героя. Низький уклін матері, Галині Денисівні, за сина – мужнього Воїна, справжнього Патріота і Людину, яка стала на захист своєї країни. ■

■ Колесо історії

«Дякуємо за мужність та незламність у боротьбі заради України»

20 серпня 1943 року воїни Української повстанської армії звільнили місто Камінь-Каширський від нацистських окупантів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

У день 83-ї річниці цієї перемоги міський голова Віктор Пась, начальниця Камінь-Каширської військової адміністрації Ольга Ващук та голова Камінь-Каширської районної ради Віктор Сус поклали квіти до пам'ятника «Борцям за Волю та Незалежність України», вшановуючи пам'ять тих, хто боровся за свободу нашого краю та нашої країни.

«Дякуємо нашим попередникам за мужність та незламність у боротьбі, яку вони вели заради України, – йдеться на фейсбук-сторінці Камінь-Каширської міської ради. – Ця боротьба триває й нині. Сьогодні її продовжують наші захисники та захисниці, відстоюючи те саме право українців – жити у вільній, незалежній державі». ■

■ Увага!

З легкої руки чудової волинської поетеси і знаного педагога в краї Євгенії Іванівни Назарук новою **ВОЛОДАРКОЮ 1000 ГРИВЕНЬ** від газети «Волинь» стала Галина Іванівна Кушнір із села Грем'яче Луцького району.

Вітаємо переможницю із вулиці Перемоги і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.**

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 30 000.

П.П. БУРМАКА Н.П.

29 серпня; 5, 12 вересня.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:

15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії;
- Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; (Пн,Вт,Пт, 10-17).

СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезбиральний комбайн Анна, пług чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: дошки (обрізані, необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 000000D80L000), дійсну до 27.05.2030 р., видану на ім'я Клос Анастасія, вважати не дійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 0000006NG5001), дійсну до 29.11.2030 р., видану на ім'я Кришук Віталій, вважати не дійсною.

■ Увага, конкурс!

Якщо про Троянського коня ви тільки чули, то дерев'яних коней – осідлювали!

Якщо не всі, то принаймні велика частина з вас, дорогі читачі. А ось жителі захованої нами смарагдової країни приборкують їх одразу, як тільки вчаться ходити

Грицько ГАРБУЗ

Гранатобуз із секретом

Переконаний, тепер ті, хто в нашій вікторині зашли на манівці, знайшли вихід із вигаданого-вибудованого Грицьком Гарбузом лабіринту-запитання. Звучало воно так:

- «ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 6
- Друзі, сьогодні ми заховали назву країни. А виведе на неї такий асоціативний ряд: «смарагдовий», «пара дощок», «супербрати», «бик», «сльози з берегів Амазонки», «веслування», «особливе світло», «гори», «фантастичні затоки», «підкорювачі Берега Слонової Кістки», «суперубір», «дерев'яні коні».
- Що за країна захована в гранатобузі?
- Одразу даємо відповідь – це Норвегія. І розшифровку нашого завдання:
- «смарагдовий», «фантастичні затоки», «гори», «особливе світло» – натяк на дивовижну природу Норвегії, зокрема її знамениті глибокі смарагдові фіорди, оточені величними горами, і казкове полярне сяйво
 - «пара дощок», «дерев'яні коні» – це лижі (відома народна загадка: «дерев'яні коні по снігу йдуть...»). Норвегія вважається батьківщиною сучасного лижного спорту і біатлону.
 - «супербрати» – легендарні норвезькі брати-біатлоністи Тар'ей та Йоганнес Бьє.
 - «бик» – натяк на національного улюбленця, видатного норвезького футболіста Ерлінга Голанна, якого за неймовірну фізичну силу та міць часто називають «Биком» (The Bull).
 - «сльози з берегів Амазонки» – мова йде про натуральний каучук (гуму). Тут зашифрована відома норвезька компанія Viking, яка починала свій успіх із виробництва гумових чобіт.
 - «веслування» – традиційний для Норвегії вид спорту та історична спадщина вікінгів, імітацію якого на трибунах яскраво демонстрували їхні футбольні уболівальники на усіх матчах Чемпіонату світу-2026, зокрема і в 1/16 фіналу, де норвежці підкорили збірну Кот-д'Івуару (Берега Слонової Кістки) з рахунком 2:1.
 - «суперубір» – традиційні шоломи вікінгів або національні головні убори.

Хто з наших читачів дав правильну відповідь туру №6 – «Норвегія», ви вже дізнаєтеся із фейсбук-сторінки Грицька Гарбуза (<https://www.facebook.com/gric.ko.garbuz.2025/>).

І хоча усі 12 запитань «Гарбузячого літечка-2012» ми вам уже запропонували, проте без розумової роботи сидіти не будете. А хто перший відгадає це завдання, отримає цікавий подарунок від Грицька Гарбуза.

«ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026. СПЕЦЗАВДАННЯ»

Захований сьогодні нами предмет можна порівняти зі спринтером, який залишає за собою тисячу слідів, хоча... не має ніг. І рук, до речі, не має, але є супермайстром, який рятує нас від сорому.

Або з людиною, яка постійно кланяється, проте непокірна. Чи із «дятлом». Або зі зброєю, котра не вбиває, а навпаки – народжує.

Що ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 3 вересня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: **066 133 86 88**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Велика Британія» (Валерій Залужний, Житомирщина).

Приймних вам пошуків без повітряних тривог! ■

РЕКЛАМА

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

■ Футбол

Йожеф Сабо публічно «поховав» київське «Динамо»

Тренер не бачить перспектив у цієї команди

Петро ПАС

«Складається враження, що «Динамо» грає дедалі все гірше і гірше», – сумно констатує легенда київського клубу як гравець і тренер Йожеф Сабо.

Відомий український тренер 86-річний Йожеф Сабо в інтерв'ю Sport.ua розкритикував футболістів київського «Динамо» через поразку у матчі проти азербайджанського «Карабаху» (1:0 і 2:0), яка поставила крапку на єврокубковому сезоні команди Ігоря Костюка.

– Я не розумію, яке завдання футболісти отримують від тренера. Дуже багато технічного браку, багато неправильних рішень, мабуть, така майстерність футболістів. Час іде, а змін у грі немає. Ба більше, складається враження, що «Динамо» грає дедалі гірше... – **зітхає Йожеф Йожефович.** – Я не знаю, як команда вийде з цієї ситуації, але як я бачу, то для Суркісів Костюк – нормальний варіант, він їх влаштовує, вони керівники, і це їхнє рішення... Але я не бачу перспектив у цієї команди, хоча окремих футболістів постійно хвалять і вже роблять із них зірок. Але команди як такої я не бачу.

...Раніше я мав надію на Володимира Бражка, але одружився – все, немає його на полі. Десь є пробіски у його грі, але...
Всі казали, що Микола Шапаренко буде лідером, я так також думав, але і він провалився.
Матвій Пономаренко. Чи зазнався, чи ще щось, але не може так грати центральний нападник. Невже він не бачить, як грають світові центрфорварди? Відкрива-

ються на швидкості, пропонують себе, а він стоїть за захисником і що дали? Також провалився. Ми всі чекали, що вони виростуть, але так і не дочекалися.

– Ми на людей не звертаємо уваги. Ми виходимо і граємо, все. Що, всіх слухати чи що? Нікого не слухаємо і рухаємося далі... Програли? Ну, погано. Ідемо далі. Ми чемпіонат УПЛ вигравати мемо.

Ну і отримав ще більше на горіхи за своє зухвальство. Бо уболівальники знають: якби судді не тягнули київське «Динамо» в УПЛ

■ Футбол

До післяматчевих пенальті справа не гійшла...

Аматорський футбольний клуб «Луцьксантехмонтаж-536» вдало дебютував у розігріш Кубка України, але в наступному матчі поступився учасникові минулого фіналу

Михайло ЛАПКІВ

КУБОК УКРАЇНИ

Кваліфікаційний раунд. «Агрон» (Великі Гаї) – «Луцьксантехмонтаж-536» – **3:3** (по пенальті – **5:6**).

М'ячі забили: **0:1** – Іван Бандура, 29, **1:1** – Тарас Гром'як (пенальті), **2:1** – Богдан Семенець, 50, **2:2** – Ми-

кола Ціхоцький, 65, **3:2** – Богдан Семенець, 86, **3:3** – Іван Бандура.

1/32 фіналу. «Луцьксантехмонтаж-536» – ФК «Чернігів» – **1:2**.

М'ячі забили: **1:0** – Іван Бандура, 13, **1:1** – Єгор Шалфеев, 54, **1:2** – Симон Галоян, 62.

Футболісти «ЛСТМ» у де-

ЯКИЙ РАХУНОК?

Українська прем'єр-ліга 2026/2027. 3 тур: «Епіцентр» – «Верес» – 0:0, «Кривбас» – «Лівий Берег» – 1:1, «Кудрівка» – «Оболонь» – 0:0, «Карпати» – «Буковина» – 3:0, «ЛНЗ» – «Чорноморець» – 2:0, «Харків» – «Шахтар» – 0:1, «Динамо» – «Колос» – 2:1, «Полісся» – «Зоря» – 1:2.

УКРАЇНЬСЬКА ПРЕМ'ЄР-ЛІГА. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ НА РАНОК 26 СЕРПНЯ:							
№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	«Карпати» (Львів)	3	3	0	0	10:1	9
2.	«Шахтар» (Донецьк)	3	3	0	0	8:1	9
3.	«Зоря» (Луганськ)	3	2	0	1	5:4	6
4.	«Полісся» (Житомир)	3	2	0	1	6:4	6
5.	«Динамо» (Київ)	2	2	0	0	4:2	6
6.	«Епіцентр» (Кам'янець-Поділ.)	3	1	1	1	3:2	4
7.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	3	1	1	1	5:6	4
8.	«ЛНЗ Черкаси» (Черкаси)	3	1	1	1	2:3	4
9.	«Харків» (Харків)	3	1	0	2	2:4	3
10.	«Лівий берег» (Київ)	2	0	2	0	1:1	2
11.	«Оболонь» (Київ)	3	0	2	1	0:3	2
12.	«Буковина» (Чернівці)	3	0	2	1	0:3	2
13.	«Кудрівка» (Кудрівка)	3	0	2	1	1:5	2
14.	«Верес» (Рівне)	3	0	1	2	1:3	1
15.	«Чорноморець» (Одеса)	2	0	0	2	1:4	0
16.	«Колос» (Ковалівка)	2	0	0	2	1:4	0

У списку бомбардирів лідирує 20-річний форвард донецького «Шахтаря» **Кауан Еліас** (зріст – 181 см), який забив 3 голи.

«за вуха», то воно б навіть на 4-е місце, на якому закін-

чило попередню першість, не претендувало б... ■

бютному поєдинку спромоглися здолати на виїзді в селі

Кольори «ЛСТМ» захищали зірки волинського футболу – Артем Федецький і Тарас Кабанов.

Великі Гаї на Тернопільщині місцеву команду «Агрон». Від поразки вони врятували-

ся на 90-ій хвилині, а потім перемогли і в серії пенальті. Тут відзначився воротар луччан Максим Франчук, який відбив два удари й забив сам.

За схожим сценарієм проходив недільний матч на луцькому «Авангарді»: на останній хвилині господарі могли зрівняти рахунок. А далі була б серія одинадцятиметрових. Та, на жаль...

До речі, кольори «ЛСТМ» захищали зірки волинського футболу – Артем Федецький і Тарас Кабанов. А за грою спостерігали кілька тисяч уболівальників, які виставили банер «Поверніть нам «Волинь»!» ■

Ярослава Магучіх лише в останній спробі вирвала «золото»... в українки Ірини Герасченко на етапі Діамантової ліги в Польщі, стрибнувши на 200 см. У Герасченко «срібло» з результатом 198 см. Тиждень тому 24-річна Магучіх принесла Україні єдине «золото» на Чемпіонаті Європи з легкої атлетики в англійському Бірмінгемі, взявши планку на висоті 197 см. У «синьо-жовту» скарбничку медалі також поклали: Олег Дорощук (срібло у стрибках у висоту), Михайло Кохан (бронза у метанні молота), Людмила Оляновська (бронза у спортивній ходьбі).

Тож маючи в активі 4 нагороди (1 золоту, 1 срібну і 2 бронзові), Україна посіла 11-е місце в заліку, де перемогла Італія (10+6+6=22).

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

Відповіді на судоку за 19 серпня.

7	8	5	2		6	3	4	
9				3				6
			7		1			
6	2	7	5		8			
			6			5	1	
	5	3						8
					7		6	4
		8	3	6	2		5	7
5			1				2	

2	1	9	6	3	7	4	5	8
5	8	7	2	4	9	3	6	1
3	4	6	5	8	1	7	9	2
7	9	4	8	2	5	1	3	6
1	5	2	7	6	3	8	4	9
6	3	8	9	1	4	2	7	5
8	7	3	1	9	6	5	2	4
4	6	1	3	5	2	9	8	7
9	2	5	4	7	8	6	1	3

■ Історія до сліз

«**Боже, нехай настане той день, коли дощ знову буде просто дощем...**»

Понад 1100 кілометрів – із Ковеля до Краматорська. Але того вечора їх єднав один дощ, одна молитва і одна надія на зустріч.

«Начаклуй мені дощ...»

Закінчення.
Початок – на с. 12

Зореслав СТОЖАР

Зв'язок урвався. Марина ще довго сиділа на кухні, тримаючи телефон у долонях. Потім вийшла на подвір'я.

Небо над Волинню було безжально синє. Жодної хмарини.

– Ну й як я тобі його начаклую? – сказала вона вголос.

Груша мовчала. Кіт на лавці навіть не розплющив очей. Марина підняла голову до неба.

– Господи... Я знаю, у Тебе зараз просять значно важливішого. Просять життя. Просять здоров'я. Просять повернути дітей, чоловіків, батьків. А я...

Вона замовкла. Потім витерла очі долонею.

– А я прошу дощу. Тут, на Волині. І там, на Донеччині. Одного дощу на двох.

Надвечір вона поїхала до його матері. Полили помідори. Позбирали яблука, які попадали під грушею. Його мама кілька разів хотіла щось запитати, але не питала.

У жінок, які чекають із війни, є своя мова мовчання.

– Дзвонив? – лише сказала вона, коли Марина вже збиралася йти.

– Дзвонив.

– Голос який?

Марина зрозуміла запитання.

– Втомлений.

Мати кивнула.

І теж подивилася на небо.

– Хоч би дощ пішов...

Марина аж здригнулася.

– Чого?

– Та земля суха. Все горить.

Марина обняла її.

– Підє, мамо. Сьогодні піде.

– Звідки знаєш?

– Пообіцяла.

Додому вона йшла пішки. Повітря все ще було гаряче. На заході сонце горіло великою червоною кулею, і здавалося, що цей день ніколи не скінчиться.

А тоді Марина відчула на щоці щось прохолодне. Зупинилася. Ще одна крапля впала на руку. Потім друга. Третя. Вона підняла голову. Звідкись із-за Ковеля сунула сіра хмара.

Марина засміялася. Просто посеред дороги. Люди поспішали сховатися під навісами, хтось зачиняв вікна, хтось біг знімати білизну.

А вона стояла.

Дощ швидко ставав густішим. Великі теплі краплі били по асфальту, дахах, листю. Волинська земля вдихнула воду – і повітря наповнилося тим неповторним запахом, який буває тільки після довгої спеки.

Марина не ховалася. Нехай намочить. Нехай змие втому. І нехай ця хмара якимось дивом піде далі.

Через Рівненщину. Житомирщину. Київщину. Полтавщину. Харківщину. Туди, на Донеччину.

Понад тисячу сто кілометрів – до нього. Нехай накриє дороги. Поля. Посадки. Нехай хоча б ненадовго стане важким небо.

Вона дістала телефон і написала всього три слова: «**Я ж обіцяла.**».

Повідомлення довго не прочитувалося.

Годину. Другу. Третю.

Марина вже лежала в ліжку, коли екран нарешті засвітився. Від нього.

«**І в нас іде.**».

Вона сіла на ліжку. Перечитала. Ковель. Краматорськ. Понад тисяча сто кілометрів. А дощ – той самий.

Ще одне повідомлення: «**Тихо стало.**».

Вона притиснула телефон до грудей.

А за хвилину при-

йшло третє: «**Хлопці сплять. Хто де впав. Навіть командир. Я сиджу під накриттям і слухаю твій дощ.**».

Марина заплакала.

Не голосно. Просто сльози самі текли по щоках. Вона уявила його десь далеко на Донеччині: втомлене обличчя, руки, які давно забули, що таке спокій. І дощ над ним.

Її дощ. Їхній дощ.

Той самий, який кілька годин тому стукав по дахах Ковеля.

– Спи, – прошепотіла вона до телефону. – Я посторожу.

Наче могла.

Наче між ними не було тих тисячі ста кілометрів. Наче відстань від Ковеля до Краматорська – це просто довгий коридор у великому домі, в кінці якого чекає кохана людина.

Він написав: «**Знаєш, чого я найбільше хочу?**».

«Додому?»

Довга пауза.

«Щоб колись ішов дощ, а мені було байдуже, чи літає щось у небі».

Марина закрила очі.

Потім відповіла: «**Буде.**».

«**Звідки знаєш?**»

Вона усміхнулася крізь сльози.

«**Я ж чаклунка.**».

Він поставив усміхнений смайлик. І більше тієї ночі не писав.

Марина не спала майже до ранку. Слухала, як дощ стукає у ковельське підвіконня.

Колись вони обоє його не любили. Дощ псував пікніки. Дощ змушував переносити поїздки.

Через дощ мокло взуття, бруднилася машина, доводилося носити парасоло.

Які ж вони тоді були щасливі, якщо могли сердитися на дощ.

Близько п'ятої ранку прийшло коротке повідомлення: «**Прокинувся. Живий. Дощ ще йде.**».

Марина перечитала його разів десять.

Потім встала. Відчинила вікно.

Ковель ще спав. Дощ падав на дерева, будинки, порожню вулицю. І Марині здалося, що це не просто вода.

Наче саме небо цієї ночі стало трохи ближчим до землі. Наче хтось почув її прохання і проклав водяну дорогу від Волині до Донеччини.

...Через кілька місяців він приїхав у коротку відпустку. Першого вечора вони сиділи на кухні, пили чай і мовчали.

Не тому, що не мали про що говорити. Просто інколи найбільше щастя – коли кохана людина сидить навпроти, і тобі не треба питати, чи вона жива.

За живим раптом застукали краплі.

Він усміхнувся.

– Це ти?

– Я.

– Замовляла?

– Звісно.

Він підійшов до вікна. Довго дивився на мокрий ковельський двір. А потім сказав:

– Коли все закінчиться, купимо будинок.

– Купимо.

– І щоб був великий дах.

– Для чого?

– Щоб дощ було добре чути.

Марина підійшла й стала поруч.

– І що ми будемо робити, коли він йтиме?

Він подумав.

– Нічого.

– Зовсім нічого?

– Зовсім.

– Отак просто сидітимемо?

– Отак просто сидітимемо.

Він узяв її за руку.

– І я більше ніколи не проситиму тебе начаклувати дощ.

– Чому?

Він подивився на неї й усміхнувся тією самою усмішкою, через яку вона колись і закохалася.

– Бо тоді він буде просто дощем.

Марина поклала голову йому на плече.

І подумала: «**Боже, нехай настане той день, коли дощ знову буде просто дощем.**».

Не захистом.

Не перепочинком.

Не молитвою, що летить понад тисячу сто кілометрів – із Ковеля на Волині до Краматорська на Донеччину.

Просто літнім дощем, під який двоє закоханих можуть вийти без парасолі.

І нікому з них не треба буде дивитися в небо зі страхом. ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 31 серпня – 6 вересня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

На початку тижня можливе невелике, але приємне надходження у фінансах. Бережіть нерви й не жертвуйте сном заради роботи. У коханні щира розмова допоможе зняти напруження. Самотнім Овнам варто уважніше придивитися до людини, з якою часто перетинаєтеся у справах. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Тиждень сприятиме домашнім справам і покупкам. Не відкладайте відпочинок на потім – організм може нагадати про накопичену втому. У стосунках не скупіться на ніжність: зараз вона важливіша за гучні слова. Самотнім Тельцям цікаве знайомство може подарувати дружня компанія. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Вас можуть засипати пропозиціями, дзвінками й новими ідеями, але не кожна з них варта вашого часу. У фінансових питаннях перевіряйте цифри двічі. Для здоров'я корисними будуть прогулянки та менше часу перед екраном. Самотніх Близнюків може приємно здивувати несподіване повідомлення. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

РАК (22.06 – 22.07)

Не бійтеся нагадати про обіцянки, які вам давно мали виконати. Вдалими можуть бути покупки для дому та родини. Слідкуйте за режимом харчування й не перевтомлюйтеся. У коханні настане час для особливо теплої розмови. Самотнім Ракам зорі радять не відмовлятися від запрошення на свято чи зустріч. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ваша наполегливість допоможе вирішити справу, яка довго стояла на місці. Водночас не витрачайте гроші лише для того, щоб справити враження. Бережіть серце від зайвих хвилювань. У коханні приємний сюрприз поверне відчуття свята. Самотнім Левам може запаморочити голову яскраве знайомство. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Настає ваш час навводити лад у справах, документах і планах. Можлива вдала домовленість або вигідна покупка, яку ви давно відкладали. Не забувайте давати відпочинок очам і спині. У стосунках не вимагайте від коханої людини читати ваші думки – скажіть прямо, чого хочете. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Не відкладайте важливої розмови з керівництвом чи партнерами – зараз вас почують. Проте з великими витратами краще не поспішати. Для доброго самопочуття більше рухайтесь на свіжому повітрі. Самотнім Терезам варто більше довіряти першому враженню цього разу воно може не підвести. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Тиждень вимагатиме холодної голови: хтось може спробувати втягнути вас у чужий конфлікт або сумніву фінансову авантюру. Не реагуйте на все надто гостро. І в коханні – поменше ревнощів і перевірок. Самотнім Скорпіонам може несподівано сподобатися людина, зовсім не схожа на їхній звичний «ідеал». **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – субота.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Не тримайтеся за старі плани лише через звичку, а у фінансах утримайтеся від покупок «для настрою». Організму підуть на користь рух і свіже повітря. Закоханим зорі радять вирватися хоча б на коротку прогулянку удвох. Самотні Стрільці можуть зустріти цікаву людину в дорозі або під час поїздки. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Ваша працьовитість дасть помітний результат, але не намагайтеся контролювати абсолютно все. Можливе повернення старого боргу або невеликий додатковий заробіток. Не заощаджуйте на сні та відпочинку. У коханні відкладіть серйозність хоча б на вечір – гумор і ніжність зроблять більше, ніж довгі повчання. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – неділя.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Несподівана ідея може виявитися дуже вдалою, але перш ніж діяти, продумайте деталі. Не позичайте гроші людям, у чиїх обіцянках сумніваєтеся. Бережіть нерви й не намагайтеся вирішити всі проблеми за один день. У стосунках на вас чекає приємна несподіванка. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – понеділок.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Інтуїція в ці дні стане вашим найкращим порадиником. У фінансах не жєніться за швидким прибутком. Для здоров'я важливими будуть спокійні вечори і сон. У коханні не сороміться сказати те тепле слово, яке давно тримаєте в собі. Самотнім Риbam доля може підкинути знайомство там, де вони найменше його очікують. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер. ■

www.volyn.com.ua

t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуальне», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної. Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції: 78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики УЛИЦЬКИЙ Василь Михайлович	Передплати і розповсюдження КОСІНЦЬКА Ольга Олексіївна
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Лєся Степанівна	Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович ІВАНЮК Раїса Іванівна
	Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 K6
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друг офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02497,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7501.

Замовлення № 1318.

Фотофакт

І гордо наш прапор сіяє... на Ковельській, 2

ФОТО: Валентина ЛЮПИ, фотоколлаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Ближче: прапор у вікні.

Загальний вигляд будинку з вулиці.

Під кутом зверху.

Під кутом знизу.

Прапор на вікні в кабінеті головного редактора

Вигляд будинку з іншого ракурсу.

Любят Україну! Як сонце любить...

А цей стяг – із передової – подарунок редакції від 117-ої ОМБр.

«Прапор наш, як літо, в сонці майорить – по долині жито, по горі блакить» (Дмитро ПАВЛИЧКО).

У День Прапора у редакції «Волині» не вивішують спеціально синьо-жовте знамено, бо з редакційного вікна його видно цілий рік!

Друзі, а чи є у вас дома українські прапори – синьо-жовтий і червоно-чорний? Можливо, знаєте якусь особливу історію з ними. Надсилайте, будь ласка, свої світлини і розповіді на адресу volyn.nova@gmail.com чи: 43016, вул. Ковельська, 2, газета «Волинь».

Золоті слова

«В часи убивчих, страшних громовин Народ нездоланний, коли єдин»

(Ніна ГОРИК, 68 років, волинська поетеса, заслужена вчителька України, активна громадська діячка).

2026 СЕРПЕНЬ - ВЕРЕСЕНЬ

27 Четвер

Міжнародний день боксу. День сала.

28 П'ятниця

28.08.1937 року у Японській імперії була заснована компанія Toyota.

29 Субота

День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України. День дій проти ядерних випробувань. Усікновення глави Івана Предтечі.

30 Неділя

День шахтаря.

31 Понеділок

31.08.1995 року запущений перший український космічний апарат Січ-1.

1 Вівторок

День знань. Початок індікту – церковне новоліття (церковний новий рік).

2 Середа

День нотаріату.

Місячний і сонячний календарі склад Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцької міської ради»

Історія до сліз

«Начаклуй мені дощ...»

ФОТОКОЛАЖ: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Вона чекала його на Волині, він тримав оборону на Донеччині, а дощ став тихою ниткою, що зв'язала два серця через усю війну.

Марина спочатку подумала, що не розчула

Зореслав СТОЖАР

Вона стояла біля кухонного вікна з телефоном біля вуха. Кава на столі давно вистигла. За шибкою важко дихав серпневий ранок – сухий, гарячий, без жодного подиху вітру. Над Ковелем – ні хмарини. Сонце вже припикало, хоча день тільки починався, а листя на старій груші біля будинку завмерло без жодного подиху вітру.

– Що? – перепитала.

На тому кінці кілька секунд мовчали.

– Дощ, Маринко. Начаклуй мені дощ.

Вона усміхнулася. Так він називав її тільки тоді, коли дуже втомлювався.

Маринко. Не Марино, не Маринцю, не «кохана», як писав колись у перших повідомленнях. Маринко. Наче повертався додому ще до того, як переступав поріг.

– Добре, – сказала вона. – На коли тобі?

– На сьогодні.

– Так швидко навіть у небесній канцелярії не працюють.

Він тихенько засміявся.

– А ти попроси.

– Кого?

– Кого знаєш.

Вона хотіла пожартувати ще щось, але раптом почула в його голосі те, чого він ніколи не називав у голос. Втому. Не ту, після якої виспишся і зранку знову сильний. Іншу. Таку, що осідає десь під серцем і робить людину старшою за одну ніч.

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 27 СЕРПНЯ ПО 2 ВЕРЕСНЯ													
Четвер 27 серпня		П'ятниця 28 серпня		Субота 29 серпня		Неділя 30 серпня		Понеділок 31 серпня		Вівторок 01 вересня		Середа 02 вересня	
мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.
+12°	+23°	+13°	+25°	+18°	+25°	+17°	+23°	+15°	+25°	+15°	+25°	+15°	+23°

Магнітні бурі у серпні

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Слабкі: 27.

Середні: 28.

Сильні: 29, 30, 31.

Анекдоти

Сусід застукав Вовочку у себе на яблуні.

– Вовчику, ти знову за своє? Ось я з твоїм татом поговорю! Вовочка піднімає голову вгору і каже:

– Тату, злізай! Тут з тобою дядько Петро хоче поговорити...

Бог вирішив навести порядок в українській медицині. Спустився на землю лікарем в поліклініку.

Біля кабінету стоїть велика черга. До кабінету заїжджає інвалід на кріслі. Бог поклав на нього руки і каже:

– Встань і йди!

Він встає і виходить. Черга в коридорі цікавиться в нього:

– Ну як новий лікар?

– Так, як і всі – навіть тиск не поміряв.

Оголошення від учителів у батьківському чаті:

«Дорого батьки, величезне прохання під час онлайн-уроків не ходити на задньому фоні в трусах з пивом і не коментувати навчання! З повагою, вчителі!»